

PÄRSKEITÄ

2/02-03

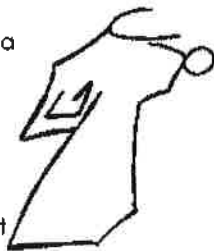

SISÄLLYS:

- 3 Et tiedä, mikä olet - anna norssin kertoa se sinulle
 4 Millaisia ovat ihmiset ympärilläsi
 6 Ressut syövät roskiksesta...
 7 ...Ja puhuivat oudosti
 8 Vuoden psykologianopettaja Leena Salo-Gunst
 10 Helvetin elämä!
 11 Siksi kiltinä oleminen kannattaa
 12 Roosa - sarjakuva
 16 Taidetta ympärillämme
 17 Taattua tulosta koeviikon jälkeen
 18 Ressu maailmanmestarina
 20 Koulupäivä Amerikassa
 22 Kännykän kirous(ko)? - testi
 24 Ressu historiallisella opetusalan asiantuntija-vierailulla Kiinaan
 26 Sanottua
 28 Joulusarjakuva

Kommentteja ja palautetta lehdestä otetaan mielellään vastaan osoitteessa parskeita@yahoo.com

Kansikuvan on piirtänyt Katri Tikkanen

Päätoimittaja
Elle Yli-Ojanperä

Toimitussihteeri
Elina Arkko

Toimittajat ja kuvittajat
Ulla Alava
Veikko Eranti
Meri Erkkilä
Janne Helistö
Johanna Holappa
Eeva Hotari
Ella Häkkinen
Nea Jansson
Tiina Kulmala
Tia Leivo
Piia Lempiäinen
Meri Liukkonen
Mira Malhotra

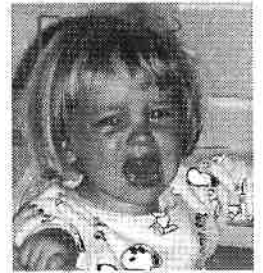
Laika Nevalainen
Tuomas Paavola
Terhi Paikkala
Laura Peltonen
Katariina Riekkola
Viena Rossi
Milla Sonninen
Jenni Stenman
Helena Sorva
Mia Tiittanen
Katri Tikkanen
Karoliina Valo
Krista Viren

Taittajat
Niilo Kiesiläinen
Anna Pohjolainen
Leea Tiusanen

Vastaava opettaja
Ilkka Kuivalainen

Pääkirjoitus

Elle Yli-Ojanperä

Joulu on taas, joulu on taas... voi Jeesus. Joka joulu samat tonttuilut: perusteellinen siivous, ärsyttävät joululaulut, lahjojen miettiminen, tungoksessa kähistyt avunpyynnöt kunnes joku wannabe joulumuori hautaa hameensa alle ja kaiken häslingin jälkeinen huokaus, kun lompakosta lentää kärpänen – joulukuussa! On ihme, että jokaisesta joulusta on selvinnyt hengissä. Murto-osan vaivasta korvaavat kyllä hyvät ruuat ja lahjapaperien repiminen sama vanha tonttulakki päässä, josta on kai jo kulkunenkin tajunnut hypätä pelastaakseen itsensä. Hetken hurma lakastuu kuitenkin kuin kukka aamuisesta hönkäistystä, kun paperin alta paljastuu joko tiskiharja tai herätyskello.

Joulu® on armotonta rahastusta ja kaikki sen tietävät. Silti monikaan pikkupallero ei luovu kauan odotetuista lahjatoiveistaan, vaikka ne syöksevät perheen vararikoon. Lapset ovat todistetusti pankkeja pelottavampia riistäjiä näin Joulun® alla (ja muulloinkin). Tuskin napaan asti yltävät ipanat onnistuvat kyllä näpistämään kukkaron povitaskusta läimäyttämällä pöytään joululahjatoivelistan®.

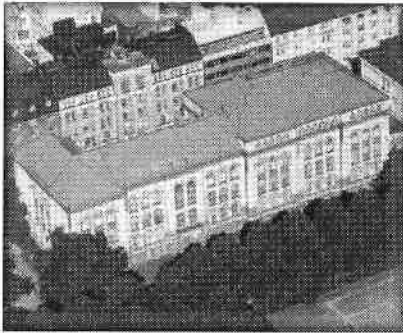
Vanhemmat pääsevät vähällä, jos pikkupirpanat ovat ahtaneet kymmenet Barbiensa®, figuurinsa®, pelinsä®, pelikonsolinsa®, tuherrusvälineensä® ja kaiken muun pikkuroinan® A4:n kokoiselle punaiselle paperille, johon ovat raapustaneet otsikoksi "Joulupukille®". Niin, miksihän lapsoset luulevat voivansa saada koko lelu-kaupan? Eikö heille sitten ole opetettu, että Joulupukilla® on rajoitettu budjetti? Taitaa pikku-Sauli pettyä katkerasti, kun ei saakaan uusia rullaluistimia leikattuaan vahingossa omankin nimensä Pukin® budjetin ylittävästä lahjalistasta.

Ei ole mitenkään erikoista, että joulua (huom. ilman ®:ä) kutsutaan lasten juhlaiksi. Lasten ei tarvitse välittää joulun ikävistä puolista kuten stressistä ja rahahuolista vaan he voivat vain koristella kuusen, syödä masunsa täyteen ja ottaa lahjat vastaan. Välittämättä vanhempien tuskaisesta ravaamisesta kauppojen välillä etsien juuri sitä Super Glitter Gloss Barbieta®, jolla on säihkyvät pitkät hiukset, joihin voi vielä lisätä kimmellystä ja mukana on oma huulikiiltokin, jipii, niin pikkuprinsessa kirkuu kovaan ääneen että te ostitte vääränvärisen, tyhmät! Äkkiä piparit® kehiin ja lupaus muovianorektikon® vaihtamisesta, muuten on koko joulu pilalla. Onneksi me vanhaisaikuiset olemme jo tarpeeksi fiksuja huutaaksemme mokomista (paitsi jos se mp3-soitin tosiaan oli väärä merkki...).

Onko joulu oikeasti sen arvoinen tapahtuma, että sitä täytyy valmistella viikkotolkulla hirveässä kiireessä ja ahdistuksessa, vaikka se lopulta on ohi päivässä tai kahdessa? Arvosta voi keskustella uskonnollisessa tai taloudellisessa mielessä, mutta oli miten oli, kaikki kuitenkin päätyvät siihen jokavuotiseen hullunmyllyyn, joka syö kaiken ja sylkee ulos tyhjiä lompakoita ja onnellisen joulun toivotuksia. Jos onnistuu oikeasti kaiken tukka putkella juoksemisen ja astma-kohtausten jälkeen hymyilemään henkisesti rauhallisena, niin mainiota – oikea joulutunnelma on saavutettu. Itse joudun kuitenkin siteeraamaan yhtä Rock 'n' Rollin tunnetuinta mullistajaa, Ozzy Osbournea®: "I fucking hate Christmas."

®auhallista joulua kaikille... Toivotaan, että ensi vuodesta tulisi edes hiukan parempi.

Janne Helistö,
Piia Lempiäinen

Helsingin Normaalityttö

Ressun lukio on ollut olemassa jo vuodesta Miekka ja Kivi (eli 1891). Joillekin nuorille se on ollut elinehto, toisille vaihtoehto muiden joukossa. Kaikki eivät ole tietenkään päässeet tänne, mutta millaisia ovat ne ihmiset, joiden keskiarvo olisi riittänyt mutta kiinnostus ei, ja paljonko heistä on hyötyä kouluilleen kilpailussa ykkössijoista lukioiden ranking-listoilla?

Juhlasalissa parkkipaikan puoleisella seinällä lukee "Mic' on totta secä pyhä, aina puolla, vaicca täytyisi sen puolesta sun kuola!" Me sovelsimme tätä sääntöä nykyaikaan, tosi pyhien Pärskeiden hyväksi uhrasimme vapaa-aikamme, koemenestyksemme (oli taas se aika jaksosta) ja turvallisuutemme menemällä ressu-toimittajien ominaisuudessa Norssiin ja Sykkiin. Mikä pitää näiden koulujen eliittimäiseen pystyssä? Huippulahjakkaat oppilaat, tietysti. Mutta miksi he eivät ole Ressussa? Ei kai meistä liiku huhuja tai stereotyyppioita?

Ratakadun gangstalukio, arkkivihollisemme

"Ressuun menee ne jotka ei uskalla tulla Norssiin"

Uskaltauduimme Norssiin parina aamuna. "Anteeks, saako häiritä, ootsä lukiolainen, me ollaan Ressusta [haastateltavan silmät kapenevat], me tehään meidän luki-on lehteen tällast juttuu..." Osalla haastatelluista oli kavereita Ressussa ja ennakkoluulot nollassa, mutta törmäsimmekin toisenlaisiinkin asentisiin: "Ressut on semmosia ylimielisiä nirppanokkasia hienopieruja ja vaikka mulla oli keskiarvo 9,5 niin mulla ei ollu kyllä hetkeekään miet-

timistä että kumpaan kouluun mä meen." "Sinne menee semmosii elämäntapanörttejä, tääl on jotai elämääki, sori nyt vaan." Norssissa oltiin tyytyväisiä oman koulun ilma- piiriin eikä monikaan ottanut Res- sun kanssa kilpailua kovinkaan va- kavasti: "Mä en usko et sitä kukaan ottaa kovin tosissaan paitsi ehkä joku saattaa ottaa." Eräs joku-poika vertasi norssien suhdetta Ressuun siihen "miten me suomalaiset viha- taan ruotsalaisii."

Löysimme yhden stereotypian, jota ei ole ihan pakko pitää alenta- vana: uskottiin, että me pidämme fantasiamaailmasta ja roolipelien pelaamisesta. Lisäksi norssit epäili- vät itsetuntoamme "Ressu on semmonen paikka et sinne menee kaikki ne jotka ei uskaltaisi tulla Norssiin" ja sosiaalisuuttamme "No ressut on semmosii jotka kulkee kir- jojen kanssa ja ei puhu toisilleen ja on siel kaikki ihan yksin". Onkohan meillä yhtään ystävää, kun "emmä usko et se on vaan norssit jotka ei pidä ressuista..."? Kysymykseen ressuuhuista ei varmaan voisi vas- tata seuraavaa norssityttöä parem- min: "No siis kyllähän niit aina liik- kuu, ja must tuntuu et liikkuu var- maan niinku stadin ulkopuolellakin ja meidän koulun ulkopuolella..."

Kuulumisia suuresta ja mahtavasta

"Kilpailkaa pellet keskenänne..."

Sateisena maanantai-iltapäivänä saavuimme Helsingin suomalaisen yhteiskoulun pihalle, ja totesimme oman koulumme fasadin vähemmän ankeaksi. Ilmeisesti sykkiläisten keskiarvot pidetään korkealla as- keettisen sotilaskurin avulla... Pie-

SYK

ninä ja avuttomina ala-astelaisina heidät on suljettu Haagan betoni- helvettiin, jossa suurin osa onkin jatkanut ylppäreihin saakka, koska sykkiläiset "ei ikinä uskalla lähtee mihinkään uuteen paikkaan". Ilma- piiri oli kuitenkin ystävällisempi kuin *köh*Norssissa*köh*, ja Suomen it- setietoinen parhaimmisto vakuutte- likin meille silmät kirkkaina, että "Sykki on käsité. Se ei kilpaile, se vaan on". Nih. Sykkiläiset eivät ol- leet vakuuttuneita ressujen kaiken- kattavasta paremmuudesta, ja eräs tyttö totesikin, että: "En mä siihen jaksaa uskoa, että siellä kaikki ois sellasii matikkaneroja, joilla ei oikeen oo koulun ulkopuolista elämää" Tällainen kuva sykkiläisillä oli kui- tenkin omista iippareistaan.

Muutamalla sykkiläisellä oli ystäviä tai kummitätejä (terveisiä vain Hilka Taavitsaiselle) Ressussa, ja heillä kaikilla oli jonkinlainen käsitys siitä, millaisia me ressut olemme. "Ressut on sellasii taiteel- lisiä elitisti-snobeja, vähän niinku kalliolaiset" Aha. "Ressut on mate- maattis-luonnontieteellisesti suun- tautuneita elitistejä" ja "Ressut on humanistisiin aineisiin suuntautuneita elitistejä". Voi herran jumalat, päättäkää jo!

Vai tarvitseeko siitä päättää? Jos nyt vain sovitaan, että ressuja on joka lähtöön, yksi on Jaska Jo- kusen koira ja toiset eivät, persoo- nallisuuksia on yhtä monta kuin oppilaita. Tai enemmän...

Millaisia ovat ihmiset ympärilläsi?

Miettkö koskaan, minkälaisessa seurassa vietät tuntikausia elämästäsi päivittäin? Psykologian ja matematiikan kurssin yhteistoiminnan tuloksena sinulle selviää kaikki, mitä olet aina halunnut tietää ressuista.

Psykologian ykköskurssilaiset vastasivat kakkoskurssilaisten laatimaan kyselyyn, ja matematiikan tilastotieteen jatkokurssi työsti vastaukset ymmärrettävään muotoon. Otos oli niin pieni, vain 23 henkeä, että matemaattisesti tulokset eivät ehkä ole luotettavia, älä siis ota tätä liian vakavasti. Mukava oli kuitenkin excellillä leikkiä ja kuvitella olevansa oikea tutkija. Kaiken lisäksi kysymykset keksinyt ryhmä oli keksinyt sellaisiakin kysymyksiä, joita ainakaan lyhyen matematiikan kurssilaiset eivät osanneet laskea. Yritäs itse laskea, minkä ikäisenä perusressu on oppinut kävelemään, kun eivät vastaajatkaan muistaneet, milloin ne ensi askeleet on otettu, ei päivän tarkkuudella ainakaan. Kaikki suomalaiset lapsethan oppivat kävelemään puolen -puolentoista vuoden ikäisinä. Lukekaa vaikka psykologian tai bilsan kirjasta.

Suurin osa kysymyksistä oli kuitenkin paitsi mielenkiintoia myös mahdollisia laskea. Laskimme keskiarvot ja keskihajonnat koko otokselle ja tytöille ja pojille erikseen. Haimme erilaisten ominaisuuksien välisiä riippuvuuksia korrelaatiokertoimien avulla. Studentin t-testillä arvioimme vielä, onko tyttöjen ja poikien välillä tilastollisesti merkitsevää eroa, vai johtuvatko erot vain sattumasta. Ohjelma laski vielä riskin, jolla johtopäätöksemme oli väärä eri kohdissa. Joitakin varmoja johtopäätöksiä oli, mutta paljon myös epävarmoja otoksen pie-

nuudesta johtuen. Nämä matemaattiset kaavat ovat nyt varmasti kaikkien matikankurssin käyneiden päässä. Laskuja ja johtopäätöksiä tekivät lisäksi Jenni Kannisto, Otto

Kinnunen, Titta Nieminen, Heini Nurmi, Harri Paananen, Meri Pykälä ja Pyy Rechardt. No, koettakaa- han jotakin tästä saada selville, parhaamme olemme yrittäneet.

Tässä kysymykset, joiden pohjalta juttu tehtiin:

1. Ikä ___ vuotta
 2. Sukupuoli nainen / mies
 3. Montako sisarusta sinulla on? _____
 4. Monesko lapsi olet järjestyksessä? _____
 5. Minkä ikäisenä opit lukemaan? _____
 6. Keskiarvosuosi yläasteen päästötodistuksessa oli _____
 7. Viimeisin keskiarvosuosi lukiössä on _____
 8. Arvioi kuinka monta tuntia viikossa kulutat aikaa harrastuksiisi? _____
 9. Minkä ikäisenä opit kävelemään? _____
 10. Mikä on viimeisin liikunnan numerosi? _____
 11. Minkä ikäisenä opit puhumaan? _____
 12. Mikä on viimeisin äidinkielen numerosi? _____
- Vastaa seuraaviin kysymyksiin asteikolla 0-10
13. Urheileminen on minulle tärkeää _____
 14. Taideharrasteet ovat minulle tärkeitä _____
 15. Minulla oli lapsena paljon kavereita _____
 16. Koen itseni itsenäiseksi. _____
 17. Tunsin itseni yksinäiseksi ala-asteella. _____
 - Urheileminen on tärkeää _____
 18. isälleni _____
 19. äidilleni _____
 - Taideharrasteet ovat tärkeitä _____
 20. isälleni _____
 21. äidilleni _____
 22. Tunnen itseni yksinäiseksi nykyään _____
 23. Olen pärjännyt hyvin matematiikassa _____
 24. Olen pärjännyt hyvin humanistisissa aineissa _____
 25. Pidän lapsista _____
 26. Minua kiinnostaa matematiikka _____
 27. Minua kiinnostavat humanistiset aineet _____
 28. Minulla on nyt paljon kavereita _____
 29. Sain lapsena paljon kannustusta _____
 30. Minulle on kehittynyt vahva itsetunto _____
 31. Suku ja sukulaisuussuhteet ovat minulle tärkeitä _____
 32. Minulla oli raju ja myrskyisä murrosikä _____
 33. Minulla on läheiset suhteet vanhempiini _____
 34. Minulla on läheiset suhteet isovanhempiini _____
 35. Matkustin lapsena paljon vanhempieni kanssa _____
 36. Olen vastuuntuntoinen _____

Kyselylomakkeen perusteella selvisi, että keskimääräinen ykkösressu:

- on nainen
- tullut lukioon keskiarvolla 9,6 ja on saanut viimeisen todistuksen keskiarvoksi 8,8
- käyttää harrastuksiin 6,5 tuntia viikossa
- pitää urheilua melko tärkeänä, viimeisin liikunnan numero 9
- kokee taideharrasteekin melko tärkeänä
- leikki pienenä useiden ystäviensä kanssa ja jatkoi sosiaalisuutta myös ala-asteella
- kokee itsensä melko itsenäiseksi
- pärjää kohtalaisesti matematiikassa, vaikkei olekaan siitä järin kiinnostunut
- pärjää erittäin hyvin humanistissa aineissa ja on niistä erityisen kiinnostunut
- pitää lapsista
- on saanut pienenä psykologisesti sopivasti kannustusta, mutta hänen itsetuntonsa on vain melko vahva
- on selvittänyt murrosiän kehityshaasteet ilman suurempia tunne-myrskyjä
- on lähes poikkeuksetta vastuuntuntoinen tyyppi

Ympärilläsi pyörii siis ihmisiä, joille opiskelu on melkoisen tärkeää. No, se ei varmaankaan ollut uutta, kaikkihan me täällä hikareita ollaan, enemmän tai vähemmän. Sekin on varmasti monelle vuosien varrella valjennut, että mitä enem-

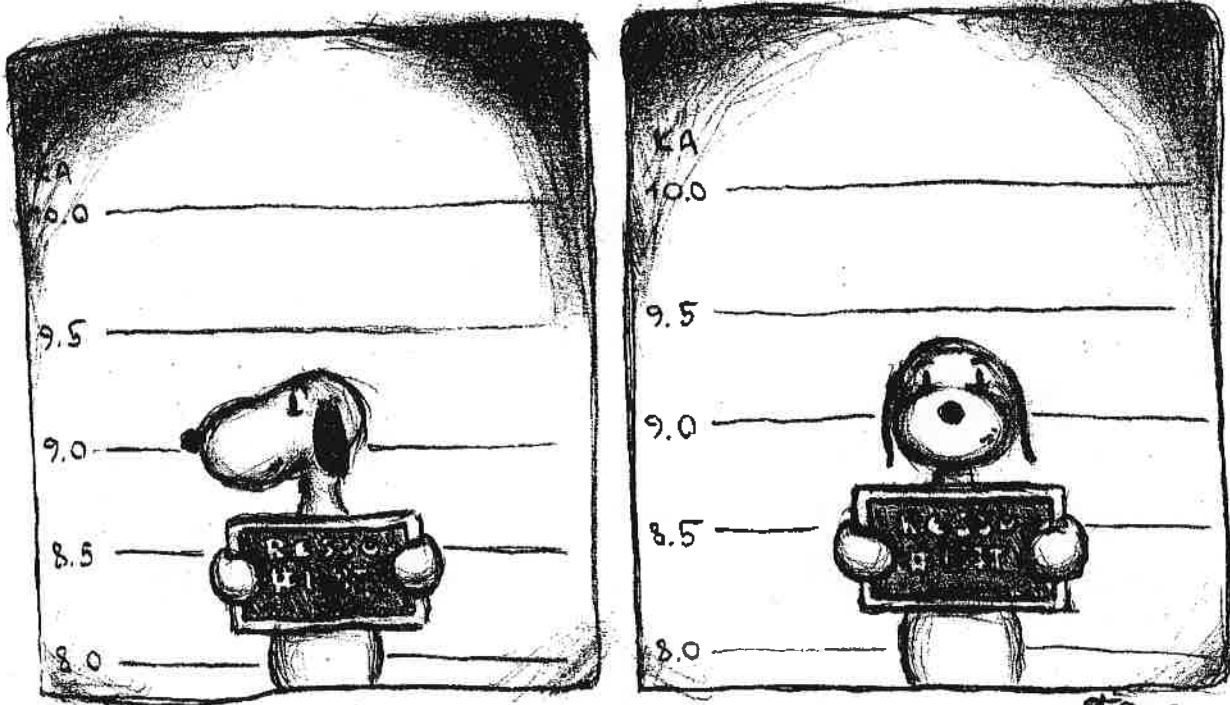
män on kiinnostusta oppiaineeseen, sitä parempia arvosanoja siitä saa. Mutta tiesitkö, että kiinnostuksen osuus on merkittävämpi matematiikassa kuin humanistisissa aineissa. Mahtakohan olla niin, että humanistiset aineet on niin helppoja, että niistä saa hyviä arvosanoja ilman sen suurempaa osaamista, vai Jasin ideologiasta: "jos ei mee hyvin, niin muutetaan pisterajoja niin että menee". Tai sitten on kysymys pienen otoksen tuottamasta aistiharhasta. Opiskelijat eivät ole keksineet vasta Ressussa, kuinka kivaa opiskelu on. Peruskoulun päättötodistuksen keskiarvo oli 9,6. Mitä parempi oli päättötodistuksen keskiarvo, sitä parempi se on tänäkin päivänä. Eli kun ylppärit menee hyvin, muistakaa että kiitos ei kuulu oikeastaan Ressulle, vaan meille kaikille ja vanhemmille, peruskoulun opettajille, sisaruksille, ystäville, jotka ovat vaikuttaneet pienestä pitäen. Resson lukio antaa hyvin kasvamaan alkaneelle versolle vain hyvät edellytykset kehittyä. Jos keskiarvo hipoo kutosen luokkaa, ölä huolestu vaan muista: itsetunto ja todistuksen keskiarvo korreloivat negatiivisesti eli mitä parempi keskiarvo, sitä huonompi itsetunto.

Tytöt tuntevat itsensä yksinäisemmiksi kuin pojat. Siihen saattaa vaikuttaa, että kyselyyn vastanneet ovat pääasiassa ykkösiä, joiden sosiaalinen elämä on muuttu-

nut ainakin jonkin verran lukioon tultaessa. Ehkä pojat ystäväystyvät nopeammin tai he pitävät enemmän kiinni vanhoista kavereistaan. Pojilla on muuten ollut kavereita lapsesta asti enemmän kuin tyttöillä. Johtuneekohan tyttöjen "paras kaveri" -jutuista vai muusta, että tyttöillä ei ole ala-asteella ollut yhtä paljon ystäviä. Tosin ala-asteen yksinäisyys ei näytä vaikuttavan siihen, tunteeko ressu itsensä nykyään yksinäiseksi.

Vapaa-aikana käytävät tyhjenevät, kun ressut lähtevät harrastamaan. Mielenkiintoista oli, että pojat käyttävät suuremman osan vapaa-ajastaan harrastuksiin kuin tytöt. Urheilu koettiin melko tärkeäksi, ja uskokaa tai älkää, äidin kiinnostus urheiluun vaikutti huomattavasti enemmän ressun mielipiteeseen urheilusta kun isän kiinnostus. Keskimääräinen ressu harrastaa 6,5 tuntia viikossa.

Jos sydämesi halajaa lukion jälkeen ulkomaille opiskelemaan tai asumaan, tai jos kulutit jo vanhempien rahat vaihto-oppilaana maailmankatsomusta avartamassa, et voi syyttää tai kiittää siitä ainakaan vanhempiasi, paitsi siitä rahamäärästä, minkä he sinuun syyttävät. Tutkimuksen mukaan sillä, onko matkustellut maailmaa ympäri ämpäri lapsuudessa, ei ole mitään merkitystä nykyiseen innostukseesi karata maailmalle..

Ressut syövät roskiksesta...

- ja muita outoja ruokatottumuksia

Ihanaa, ilmaista ruokaa

He kävelevät kohti Prisman takapihaa. He katsovat karttaansa. "Aarteen" pitäisi olla suoraan edessä. Siinä se on: bioroskis.

- Jee! Me löydettiin se, he riemuitsevat.

He ympäröivät bioroskiksen ahnas kiilto silmissään. Yksi toisensa jälkeen he alkavat syödä sen tarjoamia antimia...

Mielestäni tällainen toiminta on sekä brutaalia että alkukantaisista. Onhan siinä oltava riskejä. He perustelevat tapaansa seuraavasti: "Bioroskiksesta löytyy hyvää ja ilmaista ruokaa kuten hedelmiä. Vain silloin tällöin hedelmistä löytyy matoja (luulen oksentavani). Syömme sellaisista roskiksista, joista esimerkiksi köyhät, kodittomat ja alkoholistit eivät syö." Kiitän nopeasti näitä erikoisia dyykkaajia ja painun vessaan oksentamaan.

Älä koita näitä kotona

Kotona rupean miettimään asiaa tarkemmin. Roskisdyykkaajille bioroskiksesta syöminen on tapa. Tottumus. Tämän kaltaisia erikoisia ja outoja ruokatottumuksia on oltava enemmän. Luulenpa, että jokaisella ihmisellä on ainakin yksi outo ruokatottumus.

Tutkittuani asiaa ja haastateltuani useita ihmisiä olen saanut selville muun muassa seuraavat oudot ruokatottumukset:

- Ruisleipäpalanen, jonka päälle laitetaan vähintään leivän paksuudelta voita. Sen jälkeen makkaraa ja reilusti tomaattia. Kokonaisuuden kruunaa sentfin paksuinen kerros sokeria.

- Näkkileipää ja sinappia (onko tämä nyt jonkun sisukkaan perussuomalaisen isänmaallinen aamiainen?!)

- Hiivaa suoraan paketista (haluammeko pikku hiivasolujen heräävän henkiin mahoissamme? Ovatko ne sitten lemmikkejä vai vauvoja?! Nami nami.)

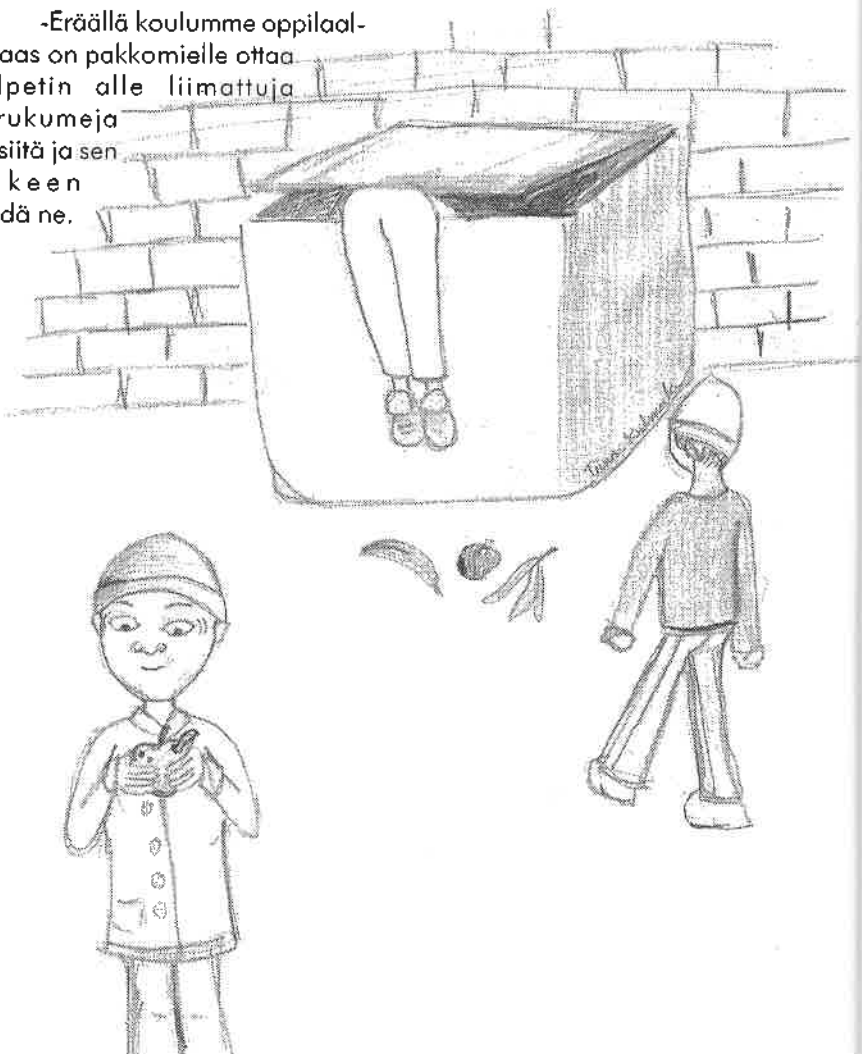
- Baby-porkkanoita kerma-vaahdolla. Lisukkeena voi oman maun mukaan syödä vaikka kanaa tai jälkiruokaa.

- Hernekeittoa jonka sekaan sotketaan juustoa niin, että tulokseksi saadaan venyvää vihreänkeltaista sotkua. Ketsupilla ruokaan saadaan mukavasti vaihtelua.

- Eräällä koulumme oppilaalla taas on pakkomielle ottaa pulpetin alle liimattuja purukumeja irti siitä ja sen jälkeen syödä ne.

Bon Appétit!

Mitä pitemmälle olen jutussani päässyt, sitä enemmän olen ihmeissäni. Kaikki nuo oudot ruokatottumukset saavat ainakin minussa lähinnä aikaan vain oksennusrefleksin. Haastateltavat taas pitävät näitä ruokia hienoina makunautintoina. Missä vika? Mikä erottaa minut haastateltavista?! Pitkän pohdinnan jälkeen päädyin ainoaan loogiseen ratkaisuun: eroon makuaisteissamme. Koska me olemme yksilöitä, ovat myös makuhermomme ja -aistimme yksilöllisiä.

...Ja puhuivat oudosti

"Mä haluan raastoo yökaapista!" huutaa pieni tyttö syöttötuolissa. Tässä kohtaa voi mennä lapsenvahdilla sormi suuhun. Raasto? Yökaappi? No, sehän on tietenkin raejuustoa jääkaapista.

Kielen avulla me viestimme ja ajattelemme. Kielen avulla esimerkiksi lapsi kertoo tarpeistaan. Tosin toisinaan näiden tarpeiden ymmärtäminen voi olla muista hankalaa, sillä kielen oppiminen vie aikaa, eikä se ole virheetöntä – niin kuin varmasti monien kielten lukijat tiedätte.

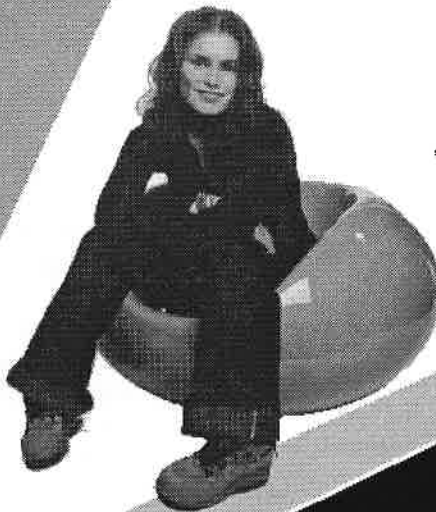
Opimme äidinkielen omaksu-

malla ja kielen oppimisella on keskeinen asema lapsen kehityksessä. Alussa tunteet, mm. halu olla yhteydessä ihmisiin, motivoi lasta oppimaan kieltä. Ensin lapsi oppii jokapäiväisiin asioihin, kuten syömiseen ja leikkimiseen, liittyviä sanoja. Noin yksivuotiaana lapsi sanoo ensimmäiset sanansa, mutta hän ei tarkkaan ymmärrä niiden viittaavan esineisiin tai toimintoihin. Puolitoistavuotias lapsi käyttää jo keskimäärin viittäkymmentä sanaa.

Kyselin ihmisiltä, tiesivätkö he, oliko heillä ollut pienenä mitään omia sanoja tai sanamuunnoksia.

Kyselyn satoa: minimani (muurahainen), pinkiponka (kilpikonna), mämmä (maito), sillisalli (dinosaurus), mankista (mansikka), hanhattimet (epämääräinen putki lavuaarin alla) ja hiihoo (housut). Toisinaan kirjoimet eivät tule ulos oikeassa järjestyksessä: ovara, havara, järähdys, jahla ja penura. Anna janoja! = Anna juomista! Pistä viivat päälle! = Pistä tuulilasinyyhkijät päälle!

Nyt vaan kaikki joukolla muistelemaan, mitä kaikkea tuli sanottua ja tehtyä pienenä.

Pohjolan Easy-vakuutus 15–25-vuotiaille

**Kun edessä on uutta ja erilaista,
on viisasta varautua yllätyksiinkin.**

Pohjolan EASY on hyvä, monipuolinen ja edullinen vakuutus sinulle 15–25-vuotias, joka harrastat, matkustat tai aloittelet itsenäistä taloudenpitoasi. Easytät saat turvaa itsellesi ja tavarelleesi kotona ja maailmalla. Kysy lisää puh. 010 55 88 00

Vuoden psykologianopettaja Leena Salo-Gunst

"Meillä on aktiivinen, asiansa osaa-
va opettajakunta joka toimii monis-
sa eri tehtävissä ja monet oman
oppiaineensa suunnitteluryhmässä
lässyn lässyn..." Kukapa ei olisi
kuullut tätä litanian rehtorimme tai
vastaavan suusta. Kuten latinat
yleensä, tämäkin menee helposti toi-
sesta korvasta sisään ja toisesta ulos,
olankohautus ja epäusko ovat ai-
noat näkyvät reaktiot. Aivan täysin
tuulesta temmattua ei tuokaan väite
näemmä ole, psykanopettajat valit-
sivat nimittäin keskuudestaan vuo-
den kovimmaksi jätkäksi kotoisen
Leena Salo-Gunstimme. Tenttasimme
pikku apurini kanssa häntä men-
neistä ja nykyisistä, ja kyllähän ker-
rottavaa 33 psykologian opetus-
vuoden ajalta riitti.

Pitkä tie Norssista Ressuun

Pitkä Ressun lukioon toistaiseksi
päätyneet opettajantäipale alkoi
vuonna 1969(!) kuvaavasti norssis-
ta. Opiskeltuaan yliopistolla kaiken-
laista, latinaa ja estetiikka ja toki
myös psykologiaan, oli aika mennä
opetusharjoiteluun, joka tapahtui
Lönkan väärällä puolella. Urakehitys
oli alussa nopeaa, heti seuraavana
vuonna LESG löysi itsensä opetta-
masta ja ohjaamasta harjoittelijoi-
ta, joka oli kuulemma aikamoista
sähellystä. Tämän jälkeen Leena on
katsastanut useita eri kouluja,
Arkadia, Roihuvuori, Vartiokylä,
Tehtaanpuisto... Huovinen on hänen
15. Rehtorinsa! Ressun lukioon hän
päätyi alun perin iltalukion kautta,
jossa muun muassa muuan S.
Merjanaho sai nauttia hänen ope-
tuksestaan. Päiväkoulun puolelle

hän siirtyi vuonna 1990, ja tällä ol-
laan vieläkin.

Vaikka reittiopas ei sitä meil-
le kerrokaan, on Salo-Gunst myös-
kin enemmän tai vähemmän päte-
vä latinanopettaja. Yliopistoaikojen
jälkeen taidot joutuivat tulikokeeseen
90-luvun puolella välissä kun kou-
lun opetussuunnitelmaan tuo puhut-
uin kuollut kieli otettiin, ja Salo-
Gunst hoiteli latinan tonttia aina
Kuivalaisen saapumiseen saakka.
Kun kysimme, miten sujui latinan
opetus todella monen vuoden tau-
on jälkeen, että oletko tyytyväinen
siihen, kuului vastaus: "no jaa, se
nyt oli vähän... metodit oli vähän...
mutta ne jotka sitä halusivat oppia
saivat varmasti haluamansa, sano-
taan näin."

12 vuotta on pitkä aika olla
yhdessä koulussa. Salo-Gunstin
mukaan Ressu on muuttunut valta-
vasti tänä aikana. 90-luvun alus-
sahan täällä oli ties mitä peruskou-
lulaisia juoksentelemassa jaloissa.
Silloin meno oli "hujellusta, dynaa-
mista, jatkuvaa porskutusta..." Res-
sun meininki oli sellainen että
kokoajan mennään kovasti johon-
kin suuntaan ja katsotaan sitten mi-
hin päädyttiin. Silloin esiintyi jopa
kurittomuutta! LESG sanoo olevan-
sa tyytyväinen Huovisvalintaan.
"Hän pyrkii suunnitelmallisuuteen ja
demokratiaan." Ja vaikka miten ko-
etamme hyvien juorujen ja skandaa-
lien toivossa provosoida armon
opettajaa sanomaan poikkipuoleisen
sanan rehtorista, ei onnistu: "En viitti
tölväistä, kun ei ole mitään perus-
teita sellaiselle."

Hullukaan ei pelkäästään
opeta yli kolmeakymmentä vuotta.
Salo-Gunst onkin toiminut tänä ai-
kana myöskin Psykologianopettajien

liitossa ja jopa sen puheenjohtaja-
na, pyöräytellyt abioppaita sun muita
sellaisia, ollut psykologian "poliisi-
na" tarkastamassa oppikirjojen si-
sältöä, YTL:n sensorina, todella
monissa kehittämistyöryhmissä...
Ehkä tunnustus tuli aivan oikeaan
osoitteeseen.

Psykologia ja LESG

Sanotaan että aviopuolisot ja koirat
omistajineen alkavat ajan myötä
muistuttaa toisiaan. Kaiken järjen ja
logiikan mukaan jos tekee jotain työ-
tä useita kymmeniä vuosia niin muu-
toksia pitäisi tapahtua. "Varmasti se
jättää jälkensä, eihän se voi olla
jättämättä. En kuitenkaan katsele
elämää psykologian lasien läpi." On
perin helpottavaa kuulla alaa pit-
kään opiskelleelta ja sen parissa työ-
tä tehneeltä ihmiseltä, että uusia ih-
misiä tavatessa ensimmäiseksi ei
ruveta muodostamaan kokonaisval-
taista analyysia tästä. Eihän sitä
muuten uskaltaisi psykologeille enää
puhuakaan.

Jokainen tämän tädin kurs-
seilla käynyt tuntee termin "isä
Freud" joka tasaisin väliajoin luo-
kassa kajahtaa. Niinpä me urheat
toimittajat emme voineet olla kysy-
mättä arvon lehtorin henkilökohtai-
sesta suhteesta tuohon palvottuun ja
vihattuun pujopartaiseen tohtoriin.
"Voi Sigmund, mitä myöntäisin..."
on ensimmäinen kommentti mikä
korviimme kantautuu. Aluksi Freud
oli jännittävä, ajan mittaa suhde
on kuitenkin kasvanut ja kehittynyt:
nyttemmin Salo-Gunst arvostaa
Freudia, koska tämä oli ensimmäi-
siä joka todella satsasi ihmismielen
tutkimiseen ja oli valtavan fiksu
kehittäessään teorioitansa. Kriitik-

kiä tuo wieniläisnaisten kauhu saa liiasta maineen tavoittelustaan ja hännystelijöiden keräämisestä.

Medikalisaatio on nykypäivän kovia sanoja psykologiassa. Kaikki psyyken tapahtumat selitetään erilaisten kemikaalien ja sähköimpulssien avulla, ja jos ongelman aiheuttaja on pelkkää kemiaa, toki myös ratkaisu löytyy suoraan purkista. Tämän LESG kuitenkin kokee yhdeksi nykypsykologian haasteista. "Mä oon mössö, en usko että kaikkea psyykkistä toimintaa voidaan palauttaa hermoihin." Lukio-opetus on pakostakin välistä yksinkertaistavaa ja mutkat suoriksi vetävää, emme edes me kansakunnan kerma, kauneimmat ja rohkeimmat kaikista, ymmärrä kaikkia asioita kaikessa monimutkaisuudessaan. Kysyim-

me onko koskaan ollut ristiriitaa asioiden todellisen tolan, sikäli kun psykologiassa sellaista onkaan, ja lukion opetussuunnitelman välillä: "Juu. On. Mitä hulluuksia onkaan täytynyt opettaa!" Seuraavaksi opettajan ääni madaltuu, hän kumartuu lähemmäksi, puheesta saa tuskin selvää. Huulille muodostuvat sanat: Hullin oppimisteoria. Kuulemma vaarallinen hetteikkö, mene ja tiedä, ainakaan allekirjoittaneen viiden ja puolen kurssin psykanopintojen ajalta ei tuollaisesta ole mitään päähän jäänyt. Ajat muuttuvat. 90-lvun alkuun asti opetussuunnitelmat olivat hyvin tarkat, nykyään

on huomattavasti väljempää, mutta toiseen suuntaan ollaan taas menossa.

Psykologia koetaan usein kynniseksi tieteeksi joka poistaa elämästä ilon, analysoi kaiken puhki ja selittää asioita liikaa. Vuoden Psykologianopettaja lehtori Leena Salo-Gunst ei kuitenkaan koe asiaa aivan näin: "Psykan tehtävä on antaa toivoa ja mahdollisuuksia. Sen ei tarvitse aina olla kynnistä. Kynnisyys tappaa kaiken ilon."

Heis-02

Helvetin elämä!

Hämärä. Aurinko ei ole vielä nous-
sut, mutta valon lisääntyessä voi jo
hahmottaa asioita, muotoja: puut,
pensaat, kuisti... ja liikettä? Pullea
rouvashenkilö on jo paikal-
la täysi tohina päällä. Pai-
kalle sattunut nuorukainen
yrittää rouvan ohi. Tästäkö
rouva kimpaantuu ja
mätkäisee kloppia niin, että
tämä horjahtaa ja kaatuu
maahan. Nuorukainen ei
tästä lannistu vaan kapuaa
takaisin kuistille, toiselle puo-
lelle tällä kertaa, ja alkaa
tonkia hökkeliä.

Kenenkään mummo
ei ole kuollut, kyse on ora-
vista. Ne pirulaiset tulevat
joka syksy ja valtaavat va-
raston kuistilla roikkuvat
lintulaudat. Parhaimpina, tai
pahimpina, hetkinä niitä on
paikalla viisi yhtä aikaa. Sil-
loin ei tappeluilta vältytä.
Mikä saa minun niskakarva-
ni pystyyn, on niiden tyylitap-
pella: lyödään, potkitaan,
purraan. Ne näyttävät inhi-
millisiltä töniesään toisiaan
alas kuistin kaiteelta! Nämä
oravat ovat olleet liian kau-
an tekemisissä ihmisten
kanssa. Se on nyt vahvistet-
tu.

Oravat eivät ole ai-
noita huonoja tapoja omak-
suneita: tiaiset yrittävät
nokkia toisiltaan silmät
päästä. Pikkuinen, kaikin
puolin suloinen sinitiainen
muuttuu hetkessä raivo-
hulluksi tappajaksi. Keittiön
ikkunan edessä roikkuu lin-
tujen makkara (outo pötkö,
joka koostuu siemenistä,

talista ja rasvasta). Siihen mahtuu
hyvin neljä lintua yhtä aikaa syö-
mään: yksi päälle, toinen alle ja
kaksi muuta vastakkaisille sivuille.

Tämä ei kuitenkaan toimi silloin, kun
kapitalisti-tiaiset saapuvat ja ajavat
pienempänsä pakosalle. Tai sitten
paikalle saapuu tikka, joka ajaa
kaikki muut pois. Tai
orava. Ne pirulaiset pys-
tyvät kapuamaan ylös
tiiliseinää pitkin. Sitä ei
kukaan tunnu uskovan,
ellei ole itse sitä nähnyt,
mutta niin ne vain teke-
vät.

Onneksi kaikki
villieläimet eivät ole yhtä
aggressiivisiä, työkeitä
tai rohkeita kuin linnut
ja oravat. Rusakot eivät
silti ole niistä kaukana:
heti yöpakkasten tultua
ne alkavat pyöriä nur-
kissa, tulevat aina silloin
tällöin öisin oven taak-
se lämmittelemään kuin
mitkään spurgut ja saa-
vat täydellistä tuhoa ai-
kaan myyrien jo terrori-
soimassa puutarhassa.
Joskus sinne saattaa
eksyä peura (nämä pa-
holaiset söivät kaiken
tillin pari vuotta sitten!)
tai huonona päivänä
hivikin.

Näin kamalaa
on jokatalvinen tai pa-
remminkin jokapäiväi-
nen elämäni: hyökkää-
viä, rellestäviä eläimiä,
jotka kaiken huipuksi
tekevät koirastani her-
moraunion. Olen NIIN
KOVIN kateellinen teille
kaikille kaupunkilaisille.
Teidän ei tarvitse sietää
luontoa harmaissa tiili-
ja asfalttikodeissanne.

Niilo.K

Siksi kilttinä oleminen kannattaa

Jouluaattona useimmissa suomalaiskodeissa rapisee lahjapaperi. Ressutkin varmasti kaivavat pakkausten alta esiin paksuja romaaneja, makeita herkkuja, ihania vaatteita, kivaa tilpehööriä sekä kaikkea muuta, mitä lähipiiripukki on keksinytkään antaa. Mutta jääkö jotain saamatta? Eikö lahjojen määrä tai laatu miellytä? Tämä vuosi voi olla jo menetetty, mutta vielä voit vaikuttaa ensi vuoden pakettiesi sisältöön.

Tyydyttävän lahjalaadun takaamiseksi kannattaa muistaa, että "kiltti" on yksi joulun avainsanoista. En tarkoita skotlantilaisten ruutuhametta, vaan yleistä luonteen ylevyyttä ja ihmisissä piilevää hyvää puolta. Tästä puolesta voit hyötyä, sillä olemalla kiltti pystyt avaamaan itsellesi tien suureen lahjamaailmaan. Ovela ketjureaktio käynnistyy siinä, kun päätät olla aina iloinen, avulias, tottelevainen, mukava. Seuraava askel on toimia päätöksesi mukaan. Helppo nakki. Muista kuitenkin, että ei ole hyvä antaa muiden jyrätä sinua aina ja kaikessa, vaan kaikissa meissä pitää olla pieni annos tervettä itsekkyyttä.

Suuret tulokset seuraavat panostasi, kun muut huomavat luonteesi jalouden ja ystävyyden kasvua. Mitä pidetympi olet, sitä enemmän sinulla on potentiaalisia lahjanantajia. Sitä mieluummin he myös uhraavat enemmän aikaa ja rahaa juuri sinun lahjasi ostoon. Aloita siis tänään ja toivo parasta jo tämän vuoden jouluaattona!

Ikävä kyllä tämäkin projekti ei kuitenkaan ole aivan

niin yksinkertainen, kuin miltä kuulostaa. Koko homma voi päättyä ikävästi tutustuttuasi pelkästään niihin typeriin tyypeihin, joiden mielestä ajatus on tärkein tai lahjan voi tehdä itse. Pahimmat heistä eivät muista läheisiään muuten kuin lämpimällä halauksella ja pikkuisella kortilla! Mitä sellaiset lahjat muka ovat? Massatuotantolahjat ovat hausempia, etään halua erottua joukosta saamalla käsin virkatut lapaset muiden löytäessä paketeistaan teollisesti valmistettua laatu-tavaraa? Ja jos ajatus on tärkein, niin eikö voisi vain antaa ajatuksen,

miksi siis annetaan lahjoja? Puppukahhan se on, vain lahjat merkitsevät joulussa jotakin.

Katastrofin välttääksesi sinun tulee joko valita tarkkaan tyypit, joiden kanssa vietät aikaa, tai haalia päinvastoin mahdollisimman paljon kavereita. Sisältyyhän isoon ihmisryhmään kaiken todennäköisyyden mukaan ainakin osa niitä kaltaisiasi viisaita ihmisiä, jotka tietävät, että ainoa oikea lahja on tarkkaan mietitty ja kallis. Ainoaksi ongelmaksi muodostuu kuitenkin se, että tällaisista ihmisistä on usein hausempi saada lahjoja kuin niitä antaa, joten on suuri mahdollisuus, että päädyt eräänlaisten kortti-ihmisten pariin kuitenkin. Omia lahjoja, paras lahja, muiden lahja jotain muuta. Voitko syyttää muita, kun ajattelet itsekkin vain omaa lahjakekoasi?

Mutta mitäs jos tänä vuonna olisimmekin aidosti jouluhenkisiä ja lämminmielisiä pauttien erityisesti lahjojen antamisen tuottamasta ilosta. Olisiko maailma parempi paikka? Voisiko ystävällinen sana tai käsin tehty kortti ilahduttaa kavereita? Riittäisikö hymy? Kannattaisiko luvata olevansa ensi vuonna entistäkin ystävällisempi ja kiltimpi muita kohtaan ja toimia niin, ja antaa siten itselleen ja muille ainutlaatuinen joululahja?

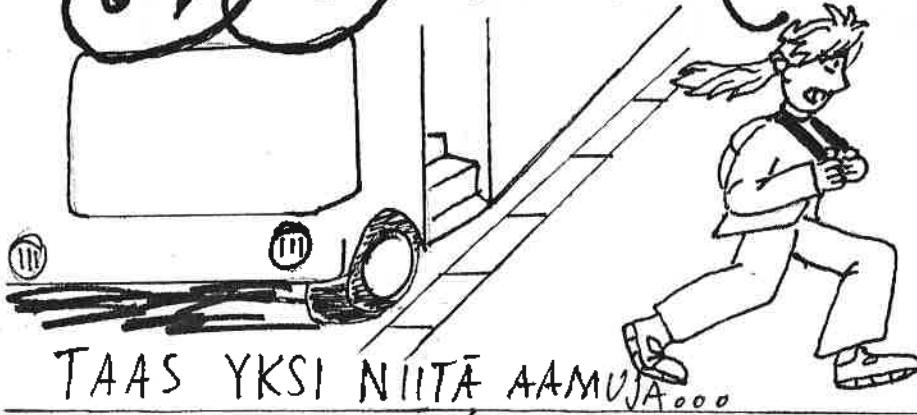
Voisiko hyvästä ajatuksesta syntyä hyviä seurauksia?

Roosa

AIEERGH, PAKKO
EHTIÄ

KIIN
10/7

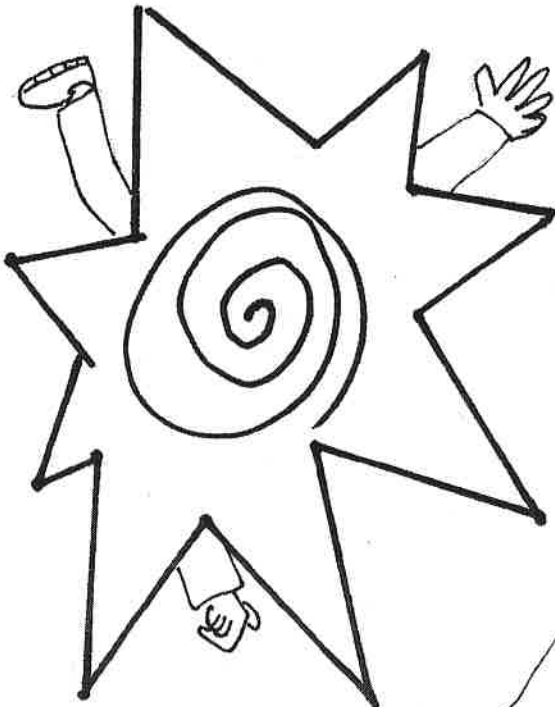
TAAS YKSI NIITÄ AAMUJA...

TÄHI!
JOKU TAHVO
SEISOO
KESKELLÄ TIETÄ!

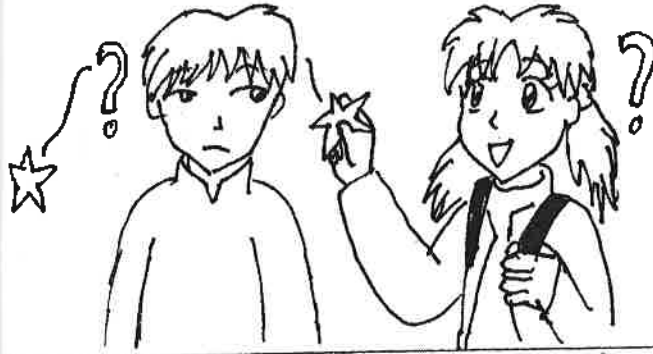
NYAA!

öö...

SINNE MENI SEKIN
TUNTI, VOIN YHTÄ
HYVIN OTTAA SELVÄN
MIKÄ OI
NIIN TÄ
KEÄÄ E
SITÄ PO
DITAA
KESKELLÄ VALTA
VÄYLÄÄ

HOI MIES! MIKSI HENGAAT TÄÄLLÄ?

ÖÖ, SELLAISEN MIEHESTÄSI VARMAAN AIKA NOLO JUTTU

NO KERRO TOKI ROUSK!

NO KUN MINÄ OLEN RAKASTUNUT YHTEEN TYTTÖÖN TÄSSÄ KOULUSSA JA TOTA...

EILEN ILLALLA KIRJOITIN HÄNELLE PERINTEISEN VAALEAN-PUNAISEN RAKKAUS-KIRJEEN. MUTTA...

NO OHOH, JA NYT VARMAAN TOIVOT ETTÄ MINÄ VEISIN SEN PUOLESTASI! OI VOI HAHHAHAAA!

AIVAN. ETTÄ VOISITKO? KUN MINÄ EN USKALLA... NIMI ON ANNA KOSKIVESI.

OLETKO IHAN TOSISSASI? JOO!

SELVÄ ON! AMOR-ROOSA ON VALMIINA TEHTÄVÄÄN.

-MUISTAKIN ETTÄ TAMÄN VAIN
KOSKA OLEN NIIN YSTÄVÄLLINEN.
-EI 20 EURON ETUMAKSU KYLLÄ
MINUN MIEHELESTÄNI OLE KOVIN
YSTÄVÄLLISTÄ... -SHH

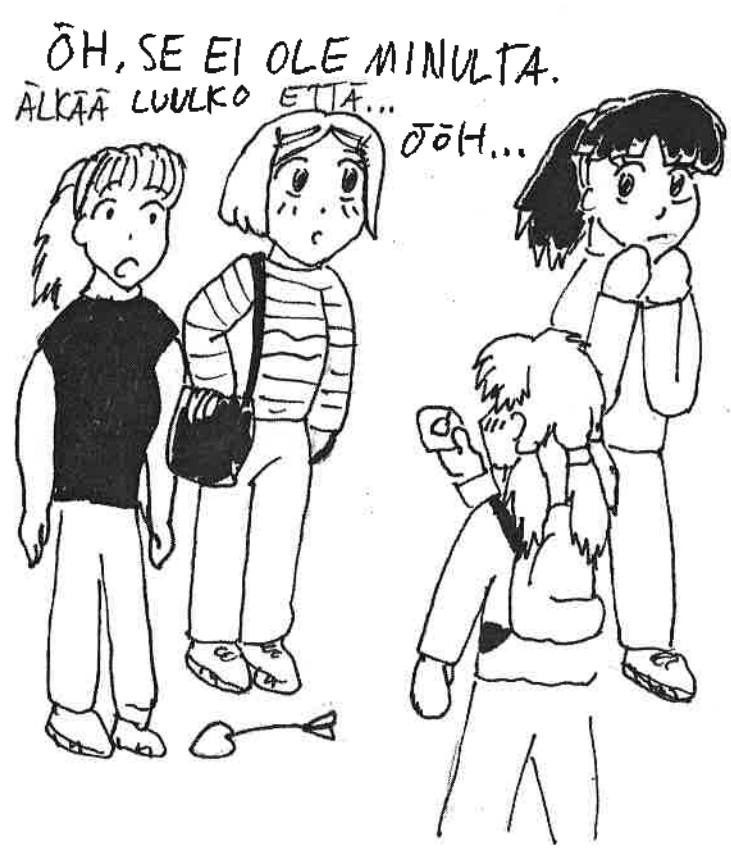
OOHI!
ENPÄ OLE
AIKAISEMMIN
HUOMAINUT

KLONKI

ANNA
KOSKIVESI!
TÄTEN OVEN
NAN SINULL
TAMÄN RA
KAUSKIRJEE
SE OIV.

ÖH, SE EI OLE MINULTA.
ÄLKÄÄ LUULKO ETTÄ...
ÖÖH...

ÖH, MENKÄÄ
VAIN, MINÄ TULEN
SITTEN
KUN...
TULEN
HEI, OIKEESTI!

NO AVAA NYT VAIN

JANNE!

NO ONKO MINUN NIMENI SIINÄ?

MISSÄ? MISSÄ?

HÄN ODOTTAA TEITÄ TUOLLA HIEMAN

SYRJEMMÄLLÄ

toink

HEI ANNA

RAKASTATKO SINÄ...

... MINUA, JANNE?

... ? ...

NO.

VASTAA TOKI!

KAS NIIN. ONNELLINEN LOPPU.

... öö...

... EHKÄ

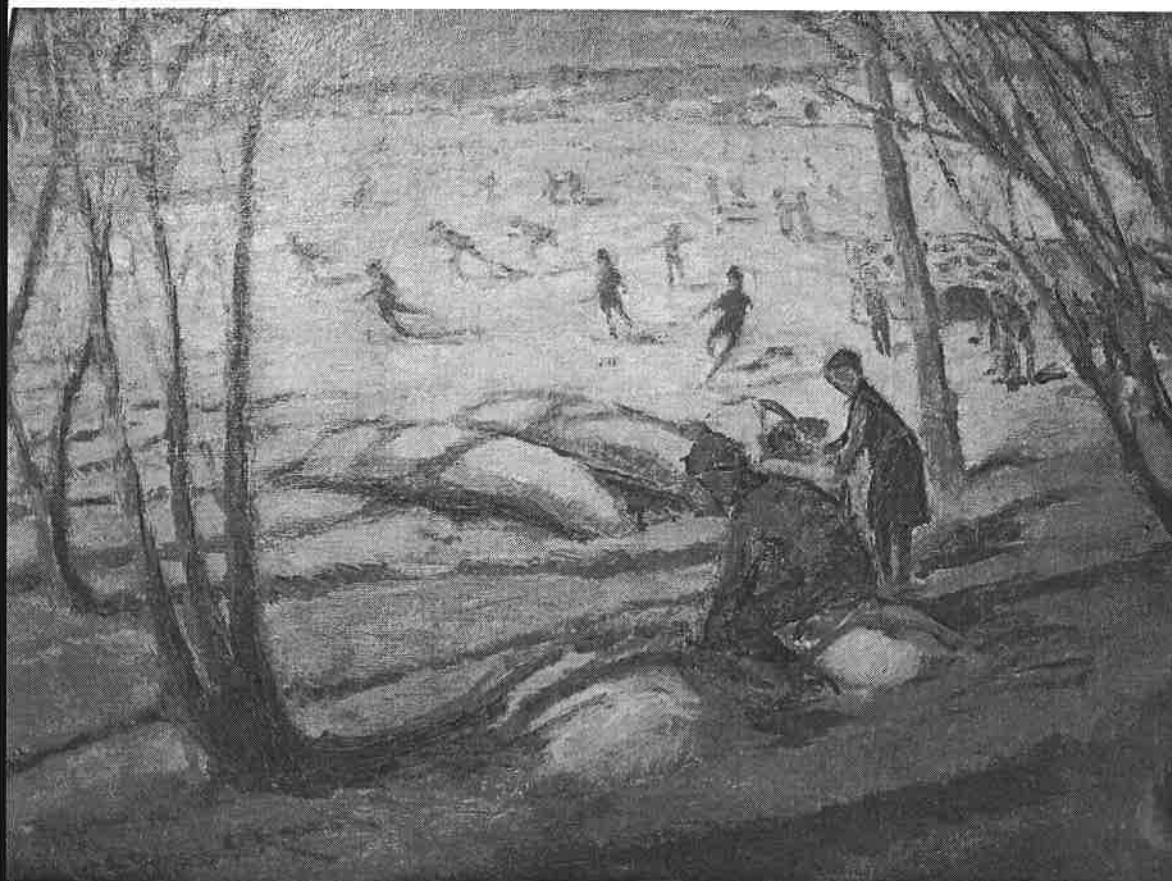
Milo Kiesiläinen

Luistelijoita jäällä

Ympäri kouluamme on piilotettu merkittäviä esineitä, joihin ei ehkä tule kiinnittäneeksi huomiota – nimittäin tauluja. Hämmästyttävää, kuinka muutamalla taide-esineellä

lattu vuonna 1916 ja se sijoittuu luistinkentälle, jonka läheisyydessä on metsikkö ja jossa kasvottomat luistelijat vangittuina ikuisen lummeen luistelevat ympäriinsä yleisön

juuri tulleet jäältä ja ottavat nyt luistimiaan pois. He ovat hieman syrjässä muista puiden keskellä. Ehkäpä he, olettaen että kyseessä on kilpailu, ovat juuri hävinneet tärke-

än loppuotte-
lun ja vaivih-
kaa niellen
tappionsa ai-
kovat poistua
paikalta.

Taiteilija ei ole maalannut kasvoja henkilöilleen, joten ainakaan he eivät voi kertoa meille mitään filantesteistaan. Maalauksesta kuitenkin huokuu enemmänkin synkkyyttä kuin iloisuutta. Väritkin ovat melko tummia.

Jäällä on kuitenkin aistitta-

koulusta voidaan tehdä oikea kulttuuriympäristö. Sitä on vaikea uskoa, mutta ilman niitä koulumme näyttäisi paljon ankeammalta. Otin tehtäväkseni huomioida rehtorin kanslian luona sijaitsevaa talvista öljyvärimaalausta, "Luistelijoita jäällä."

Taiteilijana on toiminut Jakob Alexander Rapp, tuttavallisemmin Alex Rapp, joka syntyi vuonna 1869 Oulussa ja kuoli 58-vuotiaana Helsingissä. Luistelijoita jäällä on maa-

seuratessa sivusta. Teoksesta tulee mieleen jonkinlainen kilpailu yleisöineen kaikkineen. Tätä tukee se, että taulu on joskus ollut palkinto viestinluistelussa, kuten kehyksissä sanotaan.

Etualalla istuu kaksi muuta ihmistä, jotka näyttävät laittavan luistimia jalkaansa. He tuskin malttavat odottaa pääsevänsä kiittämään jäälle tovereidensa kanssa! Tai kääntäkäämme koko asetelma toisinpäin. Nämä kaksi luistelijaa ovat

vissa pientä jännitystä. Sehän kuuluu kilpailutilanteeseen. Mutta on syytä muistaa, että voitto ei ole tärkeintä! Siitähän taulu meitä juuri muistuttaa, vaikka se nyt tosiaankin itse on ollut palkintona.

Valitettavasti taulu on jo hiukan kulunut ja maalikin on lohkeillut. Mutta taiteilija kyllä tuntuu tietävän, millaista todellinen kisailu on. Ja lukuisat taulut ja muut taidetta ilmentävät esineet täyttävät osakseen koulun pääasiallista tehtävää: yleis-

Taattua tulosta koeviikon jälkeen

Ykkösetkin ovat jo varmaan tässä vaiheessa alkaneet tottua uusiin lukion opiskelukäytäntöihin ja huomanneet, että viimeistään koeviikolla on aika kaivaa koulukirjat esiin ja perehtyä jakson aikana läpikäytyihin asioihin. (Vaikka eihän sitä mikään estä yrittää kokonaan ilman päättämistä.) Nuo rankat kahdeksan päivää tarkoittavat monelle kuitenkin sukeltamista oppiaineiden kieroutuneeseen ajatuksenkulkuun silmät levällään. Siinä ovat muutkin kuin istumalihakset kovilla.

Koeviikon jälkeen jaksaa vain lepuutella silmiään, pyörittää niitä ylös ja alas, ehkä yrittää kohdentaa television tai tietokoneen ruutuun. Aivot ovat joka tapauksessa hyllyllä, sillä niitä pitää jäähdytellä, jotteivät ne käy liian kuumilla kierroksilla uuden jakson alkaessa.

Viimeisen kokeen jälkeen jak-

saa korkeintaa lukea Ikean kuvastoa ja kuunnella radiota. Seuraavana päivänä voi vilkaista jo Seiskaa (kun ensin olemme oppineet Kiss FM:ltä, että se julkaistaan aina torstaisin) ja jos voimia riittää niin Aku Ankkakin saattaa sujua, jollei siinä ole liian intensiivistä materiaalia. Veljeni väittää oppineen kaiken tulivuorten purkautumisesta Aku Ankan ohjauksessa. Olisi ollut minullekin pieni ylimääräinen preppaus tarpeen maantiedon ensimmäisen kurssin koetta varten lukiessa, nyt on jo liian myöhäistä.

Eräs ystäväni harrastaa juorulehtiä aina maatessaan sairausvuoteella. Paras tapa sairastaa on siis hankkia kunnan paketti suomalaisia tähtiä suoraan taivaalta ammutuna ja nauraa räkäisesti suoraan sydäimestä, ilman että tarvitsee teeskennellä tipan vertaa. Sellaisenkin lehden nimi kuin Seura jo kertoo meille, että siitä voi oppia niitä elämän arvokkaimpia taitoja: sosiaalista kanssakäymistä! Esimerkiksi Matti Nykäsen kanssa voi kokea kaikki elämän ylä- ja alamäet: "Kat-

kerä Matti hakee oikeutta: "Syytän Merviä pahoinpitelystä!" Jos muuta ei jää päähän, niin jo perussivistykseen kuuluu yhden aikamme suurimman elämää käsittelevän lausahduksen ymmärtäminen: "Elämä on laiffii."

Oikein rankan koeviikon ja filosofian kokeen jälkeen Matin sanat saattavat kuitenkin mennä liian syvällisiksi, ja silloin kaipaa jotain kunnan kamaa, jota on Hannele Laurilla tarjottavana. Analysoikaamme parisuhteen kulkua: Rakkaus kukoistaa! Kihloihin! Ihanat häät! Olemme onnellisia! Poliisit paikalle: tappelu! Nyt erotaan! Ei viitsisi puida tätä lehdissä! Hannele sen aloitti! Niin mutta Topi jatkoil! Takaisin yhteen! Ei tästä tule mitään!

Hyyyyvin mielenkiintoista. Hannele turvautuu lukijoiden tukeen. Mutta ehkei sitä kuitenkaan koeviikon jälkeen jaksaa vielä monimutkaisia parisuhdejuttuja, aivot voivat vaikka saastua. Paras vaihtoehto on Ikean kuvasto, suosittelen lämpimästi. Lukuohjeet: makaa mahdollisimman pehmeällä alustalla selällään, nosta jalat seinää vasten, anna pään retkottaa vapaasti, ojenna kädet sopivalle luku-etaisyydelle ja ota kuvasto kevyeen otteeseen. Avaa silmät, tarkenna katse kauas tyhjiyteen, selaile rauhassa ja anna aivojesi kelata tyhjää. Taattua tulosta!

Ressu maailmanmestarina

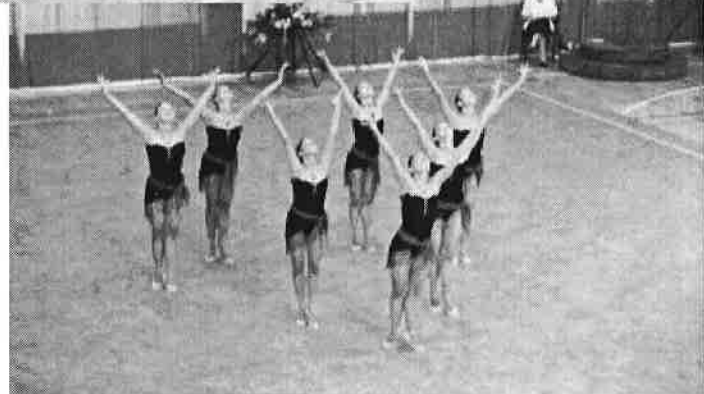
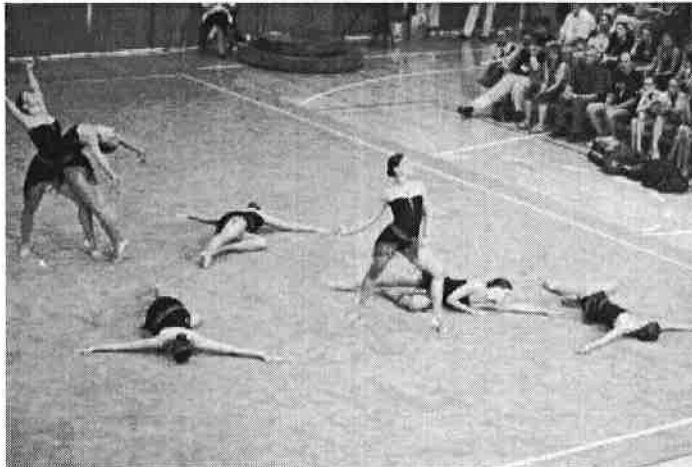
Ressun lukion käytävällä huomio kiinnittyy ylväsryhtiseen nuoreen naiseen, jonka kasvot näyttävät tutuilta urheilu-uutisista. Kyseessä on Tiina Virtanen, koulumme toisen vuositason opiskelija. Tiinan joukkueen, Olarin Dynamoiden, ansioluottelo

on vaikuttavaa luettavaa. Se sai kesällä Prahassa järjestetyissä joukkuevoimistelun MM-kisoissa arvoisensa kruunauksen, kun hallitseva suomenmestari Dynamot voitti maailmanmestaruuden

yli pisteen erolla toiseksi tulleeseen Venäjän joukkueeseen. Dynamot koostuu kahdeksasta 17-22-vuotiaasta taitavasta ja notkeasta naisesta. Joukkuevoimistelu on perinteisestä naisvoimistelusta kehittynyt taitolaji, jossa tehdään muun muassa erilaisia vartalon liikkeitä, tasapainoa vaativia liikkeitä ja hyppyjä musiikin tahdissa. Lajille on ominaista esteettisyys sekä joukkueen suorituksen samanaikaisuus ja yhtenäisyys. Suomessa joukkuevoimistelu on saavuttanut suuren suosion ja esimerkiksi SM-kisoihin osallistui yli 200 ryhmää.

Tiina alkoi harrastaa sekä rytmistä että joukkuevoimistelua 6-vuotiaana. Olarin voimistelijoihin oltiin muodostamassa uutta ryhmää, jossa oli mahdollisuus myös kilpailla. Tähän ryhmään Tiina päätti ilmoittautua. Tiedossa oli ensin vuosi har-

joittelua, jonka jälkeen oli vuorossa ensimmäinen kilpailu. "Olin mukana seuran omassa rytmisen kilpailussa yksilövoimistelijana. Tuntui kauhealta kilpailla hyviä kavereita vastaan ja ensikosketus kilpakenttiin olikin negatiivinen. Joukkue-

voimistelun ensimmäinen kilpailu meni puolestaan todella hyvin." Tiina muistelee. Myöhemmin Tiina valittiin ryhmänsä lahjakkaimpiin voimistelijoihin ja heistä alettiin koulua huippu-urheilijoita.

Tiinaa kiehtovat joukkuevoimistelussa etenkin esiintyminen ja kilpailutilanteet. "Kovan harjoittelun tuloksena tiedän olevani hyvä. Niinpä kilpailuissa haluan eläytyä täy-

sillä ja näyttää yleisölle, mitä osaan." Tiina vakuuttaa, että voimistelu on antanut paljon hänen elämäänsä. "Koska harjoittemme ja kilpailemme yhdessä joukkueena, olen oppinut ryhmätyöskentelytaitoja. Lisäksi aikaavievä harjoittelu on saanut minut käyttämään aikani tehokkaammin." Kurinalaisuuden Tiina sanoo helpottaneen paljon koulunkäyntiä. Hän kieltää joutuneensa luopumaan mistään voimistelun takia. Yläasteella hän tosin harjoitteli aamuin ja illoin yhteensä 20 tuntia viikossa, jolloin aikaa ei jäänyt koulukavereiden tapaamiseen. "Minulla oli kuitenkin ihania ystäviä harjoituksissa. Kaikes-

sa on kyse siitä, mitä arvostaa ja minkä laittoa elämässään etusijalle. Olisin voinut käyttää aikani istumalla kahviloissa, mutta halusin voimistella, sillä nautin siitä." Tiina painottaa.

P u h e
kääntyy ruo-

kavalioon ja painon tarkkailuun. Voimistelijathan ovat tunnetusti hoikkia kuin pajun oksat. Vielä yläasteella Tiinan joukkue kilpaili joukkuevoimistelun lisäksi myös rytmisessä voimistelussa. Olympialajina rytmisessä voimistelussa on äärimmäisen kova kilpailutaso, ja myös Tiina joutui vahtimaan syömiään. Hän myöntää kaikkien joukkueenjäsenten olleen tuohon ai-

kaan hyvin laihoja. Joukkue alkoi kuitenkin keskittyä kokonaisvaltaisesti joukkuevoimisteluun, ja rytmisen voimistelun mukana jäivät myös tiukkapipoiset dieetit. Joukkuevoimistelussa arvostetaan enemmän naisellisuutta ja pehmeitä linjoja. "Valmistautuessamme vuoden 2002 MM-kisoihin kukaan ei kehoittanut meitä pudottamaan painoa. Kilpailupukumme on vartalonmyötäinen ja saimme lisää itsevarmuutta laihduttamalla hieman ennen kisoja. Aloite tuli siis meiltä itseltämme."

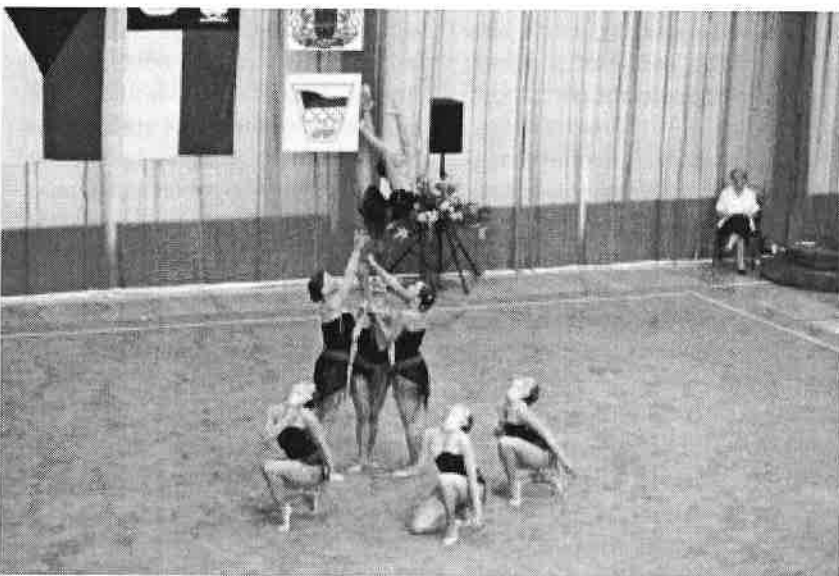
Ennen Prahan MM-kisoja Olarin Dynamot harjoitteli viitenä kertana viikossa yhteensä 10-15 tuntia. Perusharjoituksissa pyrittiin nostamaan sekä kestävyys- että lihas-kuntoa. "Kävimme juoksulenkeillä ja kasvatimme nimenomaan lajin-omaista voimaa, mikä tarkoittaa, ettemme suinkaan rehkinneet kuntosalilla." Tiina täsmentää. "Ennen kisoja hiottiin ohjelmaa ja treenattiin kisakuntoa, jotta jaksoimme vetää 2,5 minuutin ohjelman täysillä läpi." Oliko tytöillä koskaan aikoja, jolloin tuntui ettei jaksaa? "Todellakin!" Tiina naurahtaa. "Välillä harjoituksiin raahauduttuamme kyselimme toisilamme, miksi ihmeessä teemme tätä. Vaikeat hetket ovat kuitenkin aivan

normaali osa urheilijan elämää. Huono tuuli väistyy, kun joukkue tsemppaa yhdessä." Joukkueesta on vuosien mittaan kasvanut tiivis, ja tyttöjen suhteet ovat läheiset. Puolet joukkueesta on ollut samassa ryhmässä pienestä pitäen, ja ryhmähenki on arvattavasti lämmin.

MM-kilpailut jännittivät Tiinaa, ja joukkueen harteita painoivat raskaat painoet, lähtivähän he kisoihin ennakkosuosikkeina. Paineita ei kuitenkaan luonut pelko joukkueen pettämisestä. Kaikki nimittäin halusivat tehdä parhaansa joukkueen eteen, eikä Dynamoissa syytellä joukkueovereita virheistä, sillä niitä voi sattua kenelle tahansa. Itse kilpailusuoritus sujui loistavasti, ja

joukkueen olo oli jälkepäin hyvin helpottunut. Tiina kuvailee tunteuksiaan näin: "Tuntui todella oudolta nousta korkeimmalle palkintopallille ohi venäläisten, jotka ovat aina olleet suuria idoleitamme. En itse asiassa vieläköän ymmärrä, että voitimme mestaruuden." Kysyessäni, miten Dynamot otettiin vastaan Suomessa Tiinan ilme synkkenee. "Suomen Voimistelu- ja liikuntaseura SVOLI on Suomen toiseksi suurin urheilulaji- ja tyttöjen harrastusliitto. Siitä huolimatta se ei noteeraa MM-joukkuetta käytännöllisesti katsoen lainkaan. Tämä on hyvä esimerkki siitä, kuinka Suomessa arvostetaan miesurheilua huomattavasti enemmän kuin naisurheilua." Tiina lataa määrätietoisesti ja osuu varmasti asian ytimeen.

Miltä näyttää Dynamoiden tulevaisuus? Tyttöjen tavoite oli alusta alkaen jatkaa vain MM-kisoihin asti. Niinpä joukkue lopettaa uransa huipulle, ja jäljellä on enää edustus-tehtäviä. Tiinan päivät täyttyvät nykyään 6-10-vuotiaiden voimistelijoiden valmentamisesta, muutamista harjoituksista, thai boxingista ja opiskelusta. Tulevaisuuteen Tiina katsoo levollisin mielin: "Urheilu on minulla niin veressä, että tulen varmasti olemaan tekemisissä sen kanssa jatkossakin. Seuraavat vuodet kuluvat opiskellessa ja pieniä tyttöjä valmentaessa."

Koulupäivä Amerikassa

Ensimmäinen lukukauteni täällä Indianassa, Yhdysvalloissa lähenee hiljalleen jo loppuaan ja olen päässyt melko lailla hyvään kokonaiskäsitukseen täkäläisestä koulu-elämästä. Yritän nyt siis parhaani mukaan kuvailla tyypillistä päivää Maconaquah High Schoolissa.

Ensinnäkin on mainittava, että jokainen koulupäivä alkaa kello 8.05 ja päättyy 15.10. Lukujärjestys on jaettu punaisiksi ja sinisiksi päiviksi, eli joka toinen päivä on aina samanlainen. Jokainen koulupäivä koostuu viidestä tunnista, tai "periodista". Ensimmäiset kolme tuntia kestävät 90 minuuttia ja kaksi jälkimmäistä ovat 45 minuutin pituisia. High School on neljän vuoden pituinen: nuorimmat ovat 9. luokkalaisia, eli "freshmeneja", sitten tulevat 10. luokkalaiset "sophomoret", 11. luokkalaiset "juniorit" sekä 12. luokkalaiset "seniorit".

6.00 Jokainen arkiamu alkaa jo näin aikaisin johtuen mm. siitä, että koulubussi saapuu jo 6.55 hakemaan meitä. Sitä ennen kolmen ihmisen on käytävä kotimme ainoassa kylpyhuoneessa, syötävä ja muutenkin herättävä. Kotimme on vajaan viiden kilometrin päässä koululta, mutta johtuen bussin mutkittavasta lapsienhakureitistä ympäri lähi-seutuja, matka venyy 50 minuutin pituiseksi.

8.05 Oppilaiden on tähän kellonlyömään mennessä istuttava paikoillaan luokahuoneissa. Jos tästä ajasta kuitenkin myöhästyy, saa "tardy" -merkinnän. Kolmen "tardyn" jälkeen oppilas saa jälki-istuntoa. Tänäpäivä on sininen päivä, mikä tarkoittaa, että ensimmäisellä

tunnilla minulla on kuntosalia. Tällä kertaa emme kuitenkaan käytä kuntosalia, vaan menemme uimaan koulun omaan uima-altaaseen. Punaisina päivinä minulla on tähän aikaan Yhdysvaltojen historiaa, joka on itse asiassa melko mielenkiintoista.

9.43 Välituntimme ovat seitsemän minuutin pituisia, mikä tarkoittaa, että aikaa ei ole hukattavan siirryttäessä seuraavaan luokahuoneeseen; matkan varrella on myös käytävä omalla kaapilla hakemassa oikeat kirjat, sillä reppuja ei luokahuoneisiin saa tuoda. Muutakin tiukkoja sääntöjä on; mm. liikkua koulun käytävillä tunnin aikana oppilas tarvitsee aina lupalapun, "hallpassin" opettajalta. Lupalapussa lukee, mihin oppilas on menossa, mistä tulee ja mihin aikaan. Opettaja on aina kutsuttava Mr., Mrs. tai Ms. -muodossa. Ja siten hänen on tietysti "dresscode", pukeutumissääntö. Meidän koulusamme se on melko löyhä, lävistykset ja tatuoinnit ovat sallittuja, samoin hiusten värjäminen. Ainoat seikat, joita katsotaan pahalla, ovat kaikki päähineet sekä "midriffin" paljastaminen, eli napapaidat eivät ole sallittuja.

Tällä tunnilla minulla on teknistä teatteria, eli työskentelemme mm. lavasteiden ja puvustuksen parissa. Opettajamme, Ms. Patterson ei ole tänään kuitenkaan paikalla, joten meillä on sijaisopettaja, "sub", joka antaa meidän viettää koko tunnin jutellen. Aiemmin tällä kurssilla olemme koonneet, maallaneet ja järjestäneet tulevan koulunäytelmän lavasteita. Punaisina päivinä tähän aikaan opiskelen englantia, jossa olemme mm. tutus-

tuneet Noitavaino-näytelmään katsomalla elokuvaversio videolta!

11.19 Kolmas tunti alkaa. Koska koulun kielitarjonta on hyvin suppea (ranska ja espanja), en pystynyt valitsemaan yhtäkään kieltä, jota olisin aiemmin opiskellut. Halusin kuitenkin valita jonkin kielen nähdäkseni minkälaista vieraan kielen opetus täälläpäin maailmaa on, siispä valitsin summamutikassa espanjan. Suurin osa oppilaista kurssilla on 9. luokkalaisia ja he ovat tänä vuonna aloittaneet ensimmäisen vieraan kielensä. Kenties tästä seikasta johtuen oppilaat ovat yllättävän innostuneita oppiessaan sanankin vierasta kieltä. Tosin espanjankieliset kirosanathan ne heitäkin tuntuvat eniten kiinnostavan! Tahti on täällä jokseenkin hitaampaa: Lukuvuotemme on jaettu kuuteen kuuden viikon pituiseen arvostelujaksoon ja toisen jakson lopussa aloitimme vasta taivuttamaan verbejä. Eniten ongelmia oppilaille tuntuu kuitenkin tuottavan ääntäminen; koko ikänsä englantia puhuneet ovat pulassa hullunkurisilla näyttävien espanjankielisten sanojen kanssa ja he yrittävät kovasti ääntää niitä amerikkalaisittain. Siksi tänäänkin teemme useita puheharjoituksia ja sen lisäksi opiskelemme hieman Meksikon kulttuuria. Punaisina päivinä tähän aikaan kaivertelen ja muotoilen erilaisia kolmiulotteisia "taide"teoksia kuvaamataidon tunnilla.

Kolmannen tuntimme halkaisee lounas, joka on jaettu neljään vuoroon. Tarjolla on aina 1.75 taalan vakiolounas. Sen lisäksi on usein saatavilla vaihtoehtoisia roskaruokia, mm. ranskalaisia, pitsaa ja tacoja. "The Mac Shack" myy myös

sipsejä, jäätelöä, brownie-pikkuleipiä ym.

13.31 Neljäs ja viides tuntimme ovat lyhyempiä, sillä näitä aineita meillä on sekä punaisina että sinisinä päivinä. Valitsin maailmanhistorian kurssin ihan vain omasta kiinnostuksesta historiaa kohtaan. Opiskeluteknikka on täällä kuitenkin varsin erilainen, kuin mihin olen Rensburgissa tottunut. Kokonaisuuksien sijaan tunnumme keskittyvän tietokilpailutyyppeihin yksityiskohtiin. Kokeissa saamme käyttää muistiinpanojamme, mutta niistä ei ole paljoakaan hyötyä, jos ei ole muistanut kirjoittaa ylös esimerkiksi troijalaisen sotasankarin nimeä. Tunnelma tunnilla on kuitenkin hyvin vapautunut ja tänäänkin opiskelemme Kreikan mytologiaa kilpaillemalla pienryhmissä. Tunnin alussa opettajamme Mr. Clark kysyy ensin jokaiselta oppilaalta "current eventia", eli ajankohtaista uutista tai tapahtumaan, ja jos oppilaalla on uutinen kerrottavanaan, hän saa "extra creditia", millä voi korvata sitten sen troijalaisen sotasankarin nimen unohtamisen muistiinpanoista.

14.25 Viimeinen tuntini, "studyhall", ei ole varsinainen aine, vaan tunti, jonka aikana oppilaat voivat tehdä kotiläksyjään tai opiskella. Tällä tunnilla voi mennä myös toisiin luokkiin suorittamaan mm. keskeneräisiä projekteja tai saamaan tukiopetusta. Siirtymiseen toisiin luokkiin tarvitaan tietysti "studyhallpass". Kuten yleensä, menen tänäänkin yhteen koulun tietokone-luokista ja kirjoittelen sähköposteja tai käyn katsomassa koti-Suomen tapahtumia.

15.10 Kello soi koulun loppumisen merkiksi ja minä kiirehdin bussilleni, joka ei odota myöhästyneitä. Monet oppilaista jäivät vielä koululle erinaisten urheilulajien harjoituksiin.

Koulu ei täällä todellakaan tuota samantasoista stressiä kuin mitä Suomessa on tottunut, mutta koulu-elämä onkin täällä keskittynyt vahvasti ylimääräisten kerhojen ja urheilulajien ympärille itse määrätietoisuuden opiskelun sijaan. Sen takia minullakin on ollut aikaa tehdä tut-

kimusta Suomen tunnettavuudesta täällä Atlantin toisella puolella.

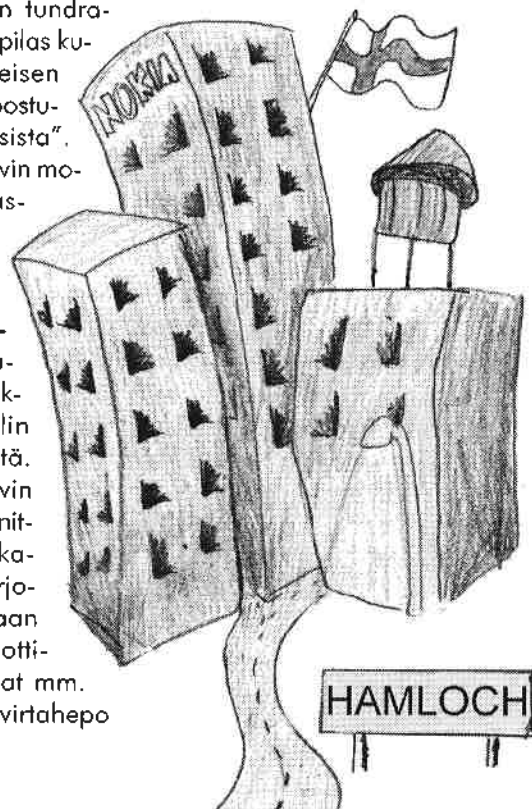
Tein siis pienen tiedustelukierroksen koulussamme kysellen erinaisia seikkoja Suomesta. Ensimmäiseksi kysyin haastateltaviltani, mihin he sijoittaisivat maamme kartalla. Eurooppa oli ylivoimaisesti suosituin valinta, mutta eräs haastatelluista sijoitti Suomen Afrikkaan ja toinen Etelä-Amerikkaan. Maconaquah High Schoolin oppilaiden mielestä Ranska tuntui olevan todennäköisin naapurimaa Suomelle. Muutama tarjosi myös Espanjaa, Italiaa, Sveitsiä sekä Guamia(!). Pari osasi nimetä Venäjän ja Ruotsin, mutta pohjoinen naapurimme Norja oli täysin unohtettu. Tiedustelin myös maamme pääkaupungin nimeä. Oikeita vastauksia tuli yksi, mutta muutamia mielenkiintoisia ehdokkaita kyllä löytyi; joku tarjosi Moskovaa ja hieman omaperäisempiä olivat mm. Finville, Fintown, Sam ja salaperäinen Hamloch, jota tarjottiin useampaankin otteeseen.

Seuraavaksi tiedustelin oppilailta, minkä näköistä he kuvittelivat Suomessa olevan. Enemmistö uskoi Suomen olevan hyvin vuoristoinen, muutama sanoi maassamme olevan muutamia kukkuloita (Tarkoittivat varmasti tuntureitamme...). Metsät ja vesistöt yhdistettiin usein Suomeen. Pari oppilasta uskoi koko maan kuuluvan tundravuohyökköeseen, ja eräs oppilas kuvitteli mielessään perinteisen suomalaisen maiseman koostuvan "korkeista rakennuksista". Sääolosuhteemme ovat hyvin monipuoliset, jos uskoo haastateltavieni sanaan. Yhtä monta ihmistä totesi sään olevan aina aurinkoinen kuin kylmäkin. Useat mainitsivat sateisuuden ja lumementulon. Tämän kysymyksen yhteydessä tiedustelin suomalaisesta eläimistöstä. Vastaukset vaihtelivat hyvin runsaasti, mutta useat mainitsivat karhun ja yleisesti kalat. Useimmiten ihmiset tarjosivat kaurista, mutta kukaan ei muistanut poroja. Eksoottisempia vaihtoehtoja olivat mm. antilooppi, jakki, valas, virtahepo

sekä jääkarhu.

Tämän luontoiskun jälkeen siirryin urheilun maailmaan ja pyysin haastateltavia kertomaan missä urheilulajissa suomalaiset ovat hyviä. Lähes jokainen vastanneista väitti Suomen olevan huippunimiä jalkapallossa. (No, ehkäpä joku päivä...) Muutama mainitsi Formula ykköset, jääkiekon sekä hiihdon. Pari oppilasta tarjosi mm. lacrossea ja amerikkalaista jalkapalloa, golfia sekä tennistä. (Olisiko Jarkko Niemisen maine kiirinyt jo näin pitkälle?) Yhtä monipuolisia vastauksia en saanut, kun pyysin ihmisiä nimeämään muutamia kuuluisia suomalaisia. Paras, mitä sain kiskottua irti oli, kun eräs haastatelluista mainitsi kuulleensa, että presidenttimme on nainen.

Lopuksi kysyin vielä, tietävätkö oppilaat yhtään suomalaista keksintöä tai ylipäätään asiaa, joka olisi Suomesta kotoisin. Useat arvelivat jonkinlaisten tietokoneiden, puhelimien tai autojen tulevan Suomesta, mutta vain yksi oppilas pystyi nimeämään Nokian. Saatoin siis varsin pian havaita, että globaali maailma ja levinnyt tietoisuus maastamme ei ole vielä kovin hyvin tavoittanut tätä maailmankolkkaa. Mutta osittain sitä vartenhan minä täällä olenkin, laajentamassa tuota... no, rajoittunutta tietoisuutta!

Kännykän kirous(ko)? - testi

Olet sitten missä tahansa viettämässä iltaa tai päivää ja tapaamassa uusia, sykehdyttäviä ihmisiä, niin jossain vaiheessa eteesi tulee eittä-mättä kysymys: "Ja...niin mikä sun puhelinnumero on?" Tavallisesti ihmiset ovat tästä kysymyksestä vain ilahuneita, koska se tarkoittaa, että toinen henkilö on kiinnostunut tapaamaan ehkä uudemman kerran. En tarkoita, ettenkö minäkin yhtä lailla olisi. Olen vain huomannut, että taidan vastata poikkeavalla tavalla kysymykseen luetellessani kotinumeroni. Saan siihen yleensä vastauksen: "Niin...joojoo, mutta mä tarkoitin sun kännykän numeroa!" Jään mielenkiinnolla seuraamaan keskustelukumppanini reaktiota, kun sanon, etten omista kyseistä vempelleitä. Tämän kerrotuani ihmisten ilmeet ovat näkemisen arvoisia: yksi meinaa pudottaa silmät päästään, toisen leuka loksahuttaa ottamatta maata kohti ja kolmas melkein pökrää silkasta järkytyksestä.

Olen kuitenkin huomannut, että tunteiden tasaannuttua useimmat alkavat taivastella alennustilaani suureen ääneen ja ihmettelevät, eikö minulla ole varaa ostaa kännykkää. Muutama on jopa tarjonnut rahallista avustusta tämän puutteen ja sosiaalista elämäni kuulemma rajoittavan asian poistamiseksi. Eräs huomaavaisuudessaan niin suloinen ystäväni oli lahjoittamassa minulle isänsä vanhaa halkopuhelinta. Kukaan ei näytä tajuvan, että kännykättömyys voi olla valinta.

Onneksi useimmat ihmiset tunnistavat sen, miten riippuvaisia he matkapuhelimestaan ovat. Harva kuitenkaan tiedostaa sitä, että heidän elämänsä pyörii pitkälti

kännykän kuuluvuusalueen ympärillä.

Jotta te kaikki langattomaan vaihtoehtoon langenneet petturit saisitte tietää riippuvuutenne todellisen tason, niin tässä teille pieni testi:

1. Kuinka kauan olet omistanut elämäsi kännykälle eli kuinka kauan on siitä, kun petit rakkaan lankapuhelimesi luottamuksen (et kai peräti myynyt sitä?!!!!)?

a. Oi kunpa voisin muistaa... tai itse asiassa en halua edes muistella sitä kaameaa, epäsosiaalista ja alkukantaista elämäni, jota elin ennen kuin puhelimeni tuli antenni sojossa (siihen aikaan puhelimissa tosiaan oli vielä näkyvät antennit) luokseni ja pelasti minut varmalta syrjäytymiseltä. Ja lankapuhelin - en edes halua ajatella sitä vanhanai-kaista, rätisevää rakkinetta!

b. Taisin saada kännykän joululahjaksi pari joulua sitten vai hetkenen...se taisi olla sittenkin synttäri. No, aivan sama. On meillä kotona lankapuhelin, mutta musta on paljon coolimpaa soittaa kännystä, kun se on niinkun vaan mun private-puhelin, johon soite-taan vaan MULLE tarkoitettuja pu-heluita. Ja sitä paitsi se on tosi kätsyy, kun voi puhuu niinku ihan missä paikassa vaan kaikille frendeille...
c. Sain puhelimen vasta ihan vähän aikaa sitten ja ostin sen ihan kierrä-tyksen ja ekologisuuden vuoksi käytettynä. Mä en soittele sillä kovin paljon ihan laskunkin takia ja koska musta on mukavampaa jutella kasvotusten.

d. En muista eksyneeni kännykka kauppaan kertaakaan,

enkä ostaneeni sieltä mitään, joten mulla ei sitten kai ole puhelinta. Tai joo... onhan mulla tietysti aivan maanmainio, luotettava ja häiriötön lankapuhelinyhteys.

2. Kuinka monta logoa ja soittoääntä sinulla on ollut kännykällisenä aikanas?

a. Lukemattomia. Viimeisin soittoääni taisi olla yksi tosi hyvä 80-luvun diskohitti, en muista varmasti, kun vaihdan niitä harva se päivä.

b. On oikeesti tosi siistiä, että noita soittoäänii ja logoja voi muutella. En mä jaksais sellasii tavallisii juttui, kun mä haluan olla tiijätää niinku vähän erilainen nuori. Täl hetkel mulla soi kännykäs toi Eminem.

c. Siis mistä logoista te oikein puhutte??? Mä tiijän kyllä sen No Logo -kirjan ja se oli oikein asiallista tekstiä. Mä en siis kannata mitään logoja, oli ne sitten mitä hyvänsä. Ja soittoääninä mulla on siitä kännykän valikosta otetut äänet. Onko niitä jotain muitakin?

d. Mulle riittää hyvin yksi ääni lankapuhelimestani. Eipähän tule ainakaan sekaannuksia, kun aina tietää milloin oma puhelin soi ja millä äänellä.

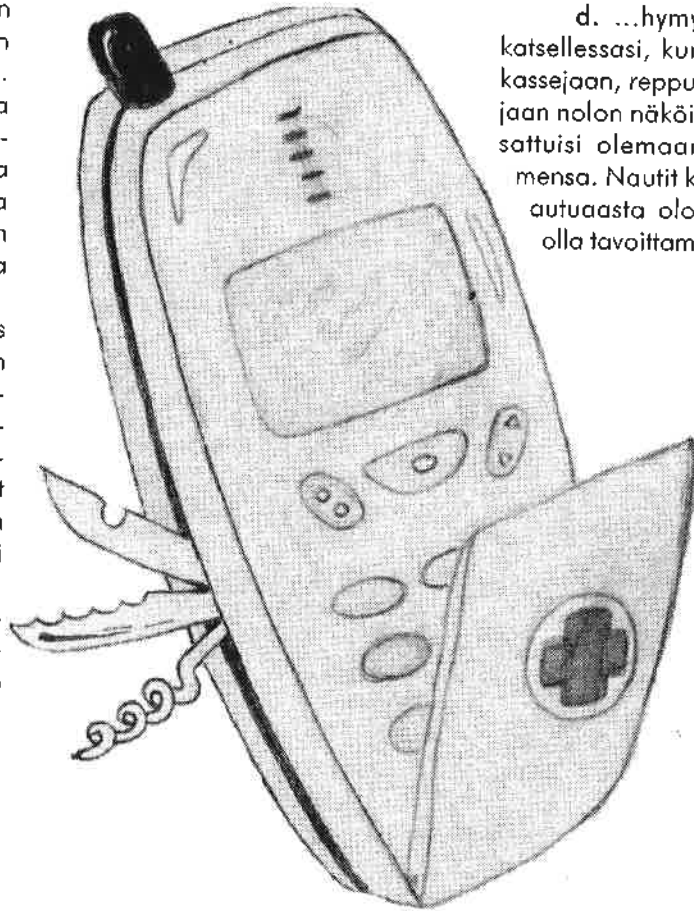
3. Olet julkisessa tilassa eli junassa, bussissa, metrossa tai missä ikänä nyt oletkin - kuitenkin ihmisten ilmoilla. Aivan yht'äkkiä kännykkäsi alkaa ääntelehtiä, jolloin sinä...

a. ...et muista vaihtaneesi soittoääntä eilen ja luulet sen olevan jonkun toisen kännykkä. Tajuttuasi muutaman pirauksen jälkeen sen olevan oma kännykkäsi,

kaivat puhelimen kassistasi tyynen rauhallisesti ja ihmisten jakamattomasta huomiosta nauttien. Heti ensitöiksesi kiljaiset riemusta kännykkääsi kuurouttaen luurin toisessa päässä olevan henkilön ja läitset läpi kaikki yksityisasiasi aina omasta mielentilastasi mummon peräpukamiin asti turhia kainostelematta.

b. ...punastut hiukan, joskus vähän enemmän ja joskus vähän vähemmän, riippuen siitä onko lähistöllä vapaita uroksia tai naaraita. Yrität saada kännyn mahdollisimman nopeasti käsiisi ja loihdit kasvoillesi itsevarman ilmeen ennen kuin vastaat, sekä varmistat, ettei kännykkä litistä kampaustasi.

c. ...vastaat ehdottoman ripeästi, mutta olet lyhytsanainen kuten kanssaihmiset huomioon ottavan suomalaisen kuuluukin.

d. ...hymyilet huvittuneesti katsellessasi, kun ihmiset kaivavat kassejaan, reppujaan ja povitaskujaan nolon näköisinä, jos se vaikka sattuisi olemaan heidän puhelimensa. Nautit kännykättömyyden autuaasta olotilasta, jossa voit olla tavoittamattomissa.

Tulokset:

Eniten A:tä

Voi tätä ankeutta ja surua... Olet erittäin, korostan sanaa ERITTÄIN, kännykkäaddiktoitunut. Miten olet päästänyt itsesi näin pahaan tilaan? Et näemmä voi olla hetkeäkään erossa puhelimestasi. Oletko kenties alkanut kutsua laitetta mamman/papan omaksi höpöliiniksi, söpöliiniksi tai kullanmuruksi? Tätä minä vähän pelkäsin. Mutta ei hätä ole tämän näköinen, ei ollenkaan. Sinun täytyy vain sitoutua rajuihin muutoksiin. Et kai halua, että puhelimesi rajoittaa koko loppuelämäsi ja vaarantaa oikeat suhteesi - ne joita kutsutaan ihmissuhteiksi. Olet juuri nyt suhteessa koneeseen. Parasta olisi, että marssit nyt heti "puhelinliikkeeseen" ja ostat itsellesi oikean puhelinosaan (maksoi mitä maksoi!) uusien värikuorien sijasta. Lankapuhelin voi ehkä sitoa sinut johtonsa ympärille (siitähän pääsee saksilla eroon), mutta se ei varmasti sido sinua pikkusormensa ympärille.

Eniten B:tä

Et ole riippuvainen kännykästä laitteena (kiitä onneasi - se oli hilkulla), mutta sinulla on kuitenkin liian vahva tunneside siihen. Olet kekseliäänä tyyppinä ottanut kännykän apuvälineeksi sosiaalisten suhteiden muodostamiseen. Mutta ole varuillasi, sillä taru on usein totuutta kauniimpi tekstiviestien iloisessa maailmassa. Voit tulla huiputetuksi, sillä kaikki tekstailijat eivät ole sitä, mitä sanovat. Mene ulos tapaamaan ihmisiä, sillä ainakin varmistat, että suurin piirtein tiedät kenen kanssa tekstaillet. Voisit myös miettiä vakavasti, onko itsetuntosi sidoksissa kännykän muistissa olevien numeroiden lukumäärään.

Laskepa nyt matikkapäälläsi kuinka monta a, b, c ja d -vastausta sait. Katso sitten testin tulokset sen kirjaimen alta, jota sinun vastauksissasi oli eniten.

Sen ei välttämättä tarvitse olla.

Eniten C:tä

Jippii, nyt ollaan jo paremmalla suunnalla. Sinä olet selvästi sukupolvea, joka on elänyt huolettoman ja kännykättömän lapsuuden - sinä onnenpekka! Tietoyhteiskunnan houkutukset ovat ympärilläsi ja hairahdus on lähellä, koska olet kuitenkin hankkinut itsellesi kännykän. Oliko hankintaasi kenties joku pätevä syy?

Toivon mukaan oli. Ehdottaisin, että lueskelsit vastedeskin kirjoja Suomen kieltä turmelevien tekstiviestien sijaan.

Eniten D:tä

Mitä tähän nyt voisi sanoa? Vähän paha arvioida, kun ei taitaisi tulla kovin objektiivista tekstiä. Toivotavasti saitte edes jonkinlaisen käsityksen kännykättömyyden pimennossa olleista, hyvistä puolista. Vai ovatko ne hyvätkin puolet huonoja, kun niitä tarpeeksi kääntelee ja väänentelee? Itsepähän päätätte.

Ressu historiallisella opetusalan asiantuntijavierailulla Kiinaan 19.-26.10.2002

Kiina valitsee suomalaisen lukiojärjestelmän esikuvakseen

Useimmat ressut ovat varmaan huanneet, että Kiinaan ja kiinalaiseen kulttuuriin liittyvien teemojen lisääntymisen Ressussa. Miten ja miksi näin on käynyt? Tarina alkaa oikeastaan kesäkuulta 2001. Tällöin Suomessa vierailivat Kiinan opetusministeri Chen Zhi Li ja Kiinan opetusministeriön johtajat. Kuten asiaan kuuluu, arvovieraat tutustuvat mm. Nokiaan Jorma Ollilan vieraana, Helsingin yliopistoon Kari Raivion vieraana ja tapasivat pääministeri Paavo Lipposen. Mutta vierailuun kuului myös tutustuminen suomalaiseen lukiolaitokseen. Ja mikäpä olisi ollut parempi tapa aloittaa tutustumisensa suomalaiseen lukioon kuin Ressu, jota kiinalaiselle ryhmälle esittelivät Ari Huovinen ja Veli-Pekka Lehtinen. Esittelyssä vieraita perehdytettiin erityisesti Ressun opetussuunnitelmaan ja luokattoman lukion toteuttamiseen. Kiinan opetusalan huippujohto kiinnostui suuresti kuulemastaan ja näkemästään.

Tämän jälkeen kolme peräti kolme kiinalaista opetusalan asiantuntijaryhmää on vierailut Suomessa tutustumassa suomalaiseen koulutusjärjestelmään ja erityisesti lukiokoulutukseen. Kaikki Suomessa vierailleet kiinalaiset ryhmät ovat käyneet myös erityisesti Ressun lukiossa. Vieraat ovat olleet ennen kaikkea kiinnostuneita lukion opetus-

suunnitelmasta ja opetusjärjestelystä.

Näiden vierailujen ja kiinalaisen osapuolen kanssa käytyjen neuvottelujen tuloksena syntyiikin opetushallituksen ja

Helsingin opetusviraston avulla Kiinaan liittyvän tietämyksen ja kansainvälisen osaamisen edistämiseksi rakennettu seitsemän suomalaisen lukion verkko, jonka koordinaattoriksi tuli Ressu. Tämä verkko onkin jo ehtinyt käynnistää sekä lukioiden omia Kiina-projektiin liittyviä hankkeita että saanut kokemusta verkostoitumisen synnyttämistä ns. synergiaeduista.

Seuraava askel oli suomalaisen vierailu Kiinaan eli suomalainen asiantuntijaryhmä vieraili Kiinan opetusministeriön kutsamana Beijingissä 19.-26.10.2002. Ryhmä koostui opetushallituksen asiantuntijoista ja lukioiden Kiina-verkoston rehtoreista. Asiantuntijaryhmän johtajina toimivat opetushallituksen pääjohtaja Jukka Sarjala ja Ari Huovinen. Vierailun aikana järjestettiin Kiinan opetusministeriön kanssa yhteinen lukiokoulutuksen seminaari sekä tutustuttiin Pekingin kaupungin koulutuksen kehittämistyöhön ja lukioihin. Ressusta mukana olivat sekä Suomen Kiina -lukioverkoston koordinaattorin roolissa että Ressun rehtorina Ari Huovinen ja sekä Suomen Kiina-lukioverkoston projekti-

sihteerin roolissa filosofiaa ja elämäntutkimustietoa opettava Juha Savolainen.

Kiinalais-suomalainen lukiokoulutuksen seminaari

Kiinan opetusministeriö valmistelee vuonna 2004 tapahtuvaa siirtymistä uuteen kurssimuotoiseen lukiojärjestelmään. Kurssimuotoisessa lukiossa voidaan keskittyä harvempiin oppiaineisiin kerrallaan kuin perinteisessä opiskelussa. Kurssimuotoinen lukio on ensimmäinen askel vapaamuotoiseen lukio-opiskeluun. Seuraava askel voi olla luokattomaan opiskeluun siirtyminen. Valmistelutyön pohjana on käytetty suomalaista mallia lukiokoulutuksen järjestämiseksi. Kiinassa puhutaan suorastaan "Suomikuumeesta" tämän asian yhteydessä.

Yhteiseen seminaariin osallistui suomalaisen asiantuntijaryhmän lisäksi kiinalaisia opetussuunnitelma-asiantuntijoita sekä hallinnon ja koulujen edustajia. Seminaarissa kuultiin pääjohtaja Sarjalan esitys *Finnish Model of Education* ja Opetushallituksen lukioyksikön päällikön, opetusneuvos Jorma Kauppisen esitykset *Finnish Upper Secondary Education* ja

Matriculation Examination in Finland. Resson lukion rehtori Ari Huovinen esitys *Ressu Upper Secondary School, curriculum and non-graded system.* Kiinan opetusministeriön yleissivistävän koulutuksen osaston varajohtaja Ms Zhu Muju piti esityksen *The Program for Chinese Upper Secondary Curriculum Reform.* Lisäksi käytiin monia mielenkiintoisia keskusteluja.

Kiinalaisessa lukiouudistuksessa kouluvuosi jaetaan neljään jaksoon. Oppiaineet jaetaan 18 tunnin kursseihin, jotka vastaavat noin puolikasta suomalaista kurssia. Parhailtaan Kiinassa käydään vilkasta keskustelua lukioiden tuntijaosta, opetussuunnitelman perusteiden suhteesta paikallisiin ja koulukohdaisiin opetussuunnitelmiin sekä siitä miten lukiouudistus onnistuneesti voidaan toteuttaa. Kiinalaiset asiantuntijat ovat erittäin kiinnostuneita siitä miten nämä asiat ovat ratkaisttu Suomessa.

Beijing Academy of Educational Sciences kehittää Pekingin kaupungin koulutusta

Beijing Academy of Educational Sciences (BAES) on Beijingin kaupungin opetuksenkehittämissäätiö. Se on vastuussa koulutuksen suunnittelusta, tutkimuksesta, opetussuunnitelmien kehittämisestä ja koulutuksen modernisoimisesta. Virastosta on vierailut kaksi asiantuntijaryhmää vuoden sisällä Suomessa. Näiden vierailujen pohjalta suomalaista lukiojärjestelmää on esitelty kiinalaisissa kasvatus-tieteellisissä julkaisuissa. Asiasta julkaistaan lähiaikoina myös ensimmäinen kirja. Lisäksi kiinalaiset ovat kääntäneet mm. lukion opetussuunnitelmaperusteet kiinaksi. BAES toimii myös niiden Pekingiläisten koulujen tukena, jotka tekevät yhteistyötä suomalaisten lukioiden kanssa.

Suomalainen asiantuntijaryhmä vieraili BAES:ssä. Vierailun aikana suomalaisille esiteltiin Pekingin kaupungin koulujen tuntijakouudistusta sekä keskusteltiin opetus-

suunnitelma-asiantuntijoiden kanssa. Lisäksi keskusteltiin Pekingiläisten lukioiden ja suomalaisten lukioiden yhteistyöstä.

Beijingiläiset yhteistyölukioiden ovat teknisesti huippuvarusteltuja.

Asiantuntijaryhmä vieraili yhteensä kuudessa beijingiläisessä lukiossa, joilla kaikilla on suomalainen yhteistyölukio, Resson lukiolla jopa kaksi. Kaikki koulut olivat suomalaisen mittapuun mukaan erittäin suuria. Koulujen oppilasmäärä vaihteli 1300 – 6000 välillä. Opettajia oli jokaisessa koulussa yli sata. Oppilaat ovat valittu kouluihin pääsykokeissa. Yhteistyökoulut edustivat kaikki lukioiden parhaimmistoa. Koulunsa päättävistä oppilaisista n. 90 % jatkavat yliopistoissa opintojaan.

Koulujen varustetaso oli huippuluokkaa. Jokaisessa luokassa oli verkkoon kytketty tietokone ja siirtoheitin. Opettajat ja oppilaat käyttivät tietokonetekniikkaa esityksensä apuvälineenä. Lisäksi kouluissa oli atk-luokkia niin opetukseen kuin opettajienkin käyttöön. Yhdessä koulussa oli jopa kaikilla opettajilla kannettava tietokone oppimateriaalin valmistamista varten. Ryhmälle esiteltiin myös ammattilaistason tv- ja äänitysstudiot.

Oppilaat opiskelivat 50–60 hengen luokkina. Opetusmenetelmänä käytetään pääasiassa perinteistä luentoa ja kyselevää opetusta. Koulujen kehittämistoimet keskittyvätkin opetusmenetelmien monipuolistamiseen. Oppilaat näyttivät iloisilta ja motivoituneilta. Koulupäivä kesti yleensä seitsemän tuntia. Sen päälle oppilaat tekivät vähintään kolme tuntia kotitöitä.

Opetushallitus ja Kiinan opetusministeriön yleissivistävän koulutuksen osasto allekirjoittivat lukioyhteistyön projektisuunnitelman

Opetushallitus ja Kiinan opetusministeriön yleissivistävän koulutuksen osasto hyväksyivät yhteisen projektisuunnitelman, jossa sovittiin kummankin osapuolen tukevan maiden erikseen nimeämien lukioiden yhteistyötä ja tietojen vaihtoa. Opetushallituksen puolesta allekirjoittaja oli pääjohtaja Sarjala ja Kiinan opetusministeriön puolesta allekirjoittaja oli yleissivistävän osaston johtaja, varaministeri Mr Li Lianning.

Kiinan valtion solmima projektisuunnitelma mahdollisti sen, että Resson lukio sai vierailujen tulokseksi Kiinasta kaksi Pekingiläistä yhteistyökoulua; valtion High School of Peking University ja Pekingin kaupungin Niulanshan No.1 Upper Secondary School Beijing. Kiinalaisten käyttämällä terminologialla sanottuna molemmat ovat ns. avainkouluja eli eturivin kouluja.

Suomalaisten lukioverkoston kuuluvat seuraavat koulut: Resson lukio, Helsinki, Ekenäs gymnasium, Ekenäs, Lahden yhteiskoulun lukio, Lahti, Lauttakylän lukio, Huittinen, Toijalan lukio, Toijala, Vaskivuoren lukio, Vantaa ja Ylöjärven lukio, Ylöjärvi.

Lukioiden Kiina-verkoston koordinaattorina toimii siis Ressu. Ressussa onkin järjestetty verkoston kouluille jo kolme seminaaria. Verkoston koulut ovat myös laatineet yhteisen projektisuunnitelman. Projektisuunnitelma on laadittu siten, että toiminnassa pyritään hyödyntämään verkostoitumisen tuomia etuja ja jakamaan yksittäisten koulujen tuloksia verkoston sisällä. Jokainen koulu toimii kuitenkin myös suorassa yhteistyössä oman yhteistyökoulunsa kanssa. Ressussa Kiina-prosessi on näkynyt tämän mennessä lähinnä Hai Guon Kiinan-kielen opetuksena, Juha Savolaisen Kiinan kulttuurikurssina ja Pirjo Myllykallion musiikkitunnilla. Ressusta viime keväänä kirjoittanut Iiris Konttinen ja Resson Xian Sun ovat suunnittelemassa verkostolle omia www-sivuja. Jatkoa on varmasti myös tulossa, myös mahdollisuus joillekin opiskelijoille itse vierailu Kiinassa. Kaikki Kiinasta ja Kiinaan liittyvistä asioista kiinnostuneet voivat ottaa yhteyttä sekä rehtoriin että projektisihteerin.

Sanottua

"Vi ska checka."

"Nyt pistetään tänne en annan picture."

"Jos voima olisikin tarmo niin kuin ennen vanhaan... Sit meillä olisi täällä ydintarmoloita ja ihmiset kävelis ympäriinsä kädessään kyltit, joissa lukisi: Ei ydintarmoal!"

"Jos haluaa tietää mikä on kitkan suunta, menee kysymään siltä: "Hei, minne sä haluisit mennä?" Jos se haluaa mennä lintsille, niin sit kitka on poispäin lintsistä."

"Me olemme teidän lepo- ja liukukitka, älkää te pitäkö muita kitkoja."

"Yksi hiukkasen kymmenestä käskystä on: "Tämä on sinun massasi, älä pidä muita massoja."

"Jos te ette ymmärrä, niin älkää peljätkö, sillä olette tuleva kuulemaan tämän pian uudelleen."

"Tämän on erään ylikansallisen yhtiön (näyttää Coca-cola -pulloa, etiketit poistettu) sponsoroima avaruuslento."

"Voi herranpieskaleet... Minun täytyy ottaa tämä asia esille ja kysyä että miksi, oi miksi?"

"Tiedättekö kuinka monta mikrofonia mahtuu megafoniin?"

"Eli jos meillä nyt on iloinen maorja, hän saa kreiviltä iloista palkkaa."

"Kanot . . . det är nog kanotointi."

"Tunnetekste tän bändin, tää on Purple Deep."

"Höh, te nauratte aina väärissä kohdissa."

"Mitä pidempi esine, sitä hitaammin se kaatuu. Puunkaadossa ehtii aktivistit juosta alle."

"Olen hieman pettynyt, että ette kaikki osallistu taksvärkkipäivään. Nyt joudun tulemaan kouluun."

"Onko ideoita? Höhlä, te tiedätte, että alan kuitenkin kohta ratkaista itse tätä tehtävää."

Opettaja kirjoittaa kalvolle: "Ovat toisistaan riippumattomia." Oppilas: "Mitkä?" Opettaja: "En minä tiedä!"

Opettaja: "Kuinka monen mielestä se on las vai las? Pakko äänestä!" Oppilas: "Mikä?" Opettaja: naurua Oppilas: "Aah, Las Ketchup...!"

"Jos jollain on vesipyssy, ni saa ampua."

"Voimme tehdä sellaisen poikkeuksellisen järjestelyn, että lopetamme tunnin ennen kellonsoittoa."

"Pidetään ovi auki, avataan ikkuna välillä ja tehdään ylimääräinen tuuletusaukko seinään lekalla, jos tarve vaatii."

"Jingle bells, jingle bells, it's Christmas time!"

"Täh, mitä te nauratte? Nyt en ymmärrä."

"Yleisiä fysiikanopettajan sanoja:

kyllä tää vielä välitunnilla toimi."

"Me jatkamme saman otsikon alla kirjoittaen seuraavasti näin."

"Mä voin ilahduttaa teitä. Nimittäin mä kirjoitan yhden kaavan!"

"Mikäköhän on se laki, jota toi kovastikin muistuttaa, ellei jopa paljon?"

"Jos te pystytte ratkomaan tän päässä, ni..."

"Nyt voitaisi vähän rupatella."

"Fysiikan opettajat on hirveen kilttejä. Pääsykokeissa on sellanen kysymys, että oletko kiltti."

"Se, mitä te tulette näkemään on... kaksipuolinen kalvo!"

"Saisivat meteorologian laitoksella katsoa ikkunasta ulos!"

"Huomaattekste, milloin mä oon toissani ja milloin en?"

"Kunnon matemaatikko tarttee vaan kolmee numeroa ja ne on ykkönen, kakkonen ja ääretön."

"Mä itse asiassa usein kun olen alakuloinen alan hymyilee - Ja tätä ei sitte laiteta Pärskeisiin"

"Hetkinen, laukku auttaa... Eipä autakaan"

"Tän vuoden ykköset on niitä Tshernobyl-lapsia."

"Se juttu oli siis hyvä, mutta mä kerroin sen huonosti. Niin. Hän siis sanoi, että tytöt osaa myös integroida."

"Eiks oo jotenkin virkistävää kirmailla välillä kedon kukkasten keskellä ja palata sitten omaan pilttuuseensa?"

"Jos... älkää koskaan tehkö sitä... sattuisitte työntämään sukkapuikon pistorasiaan... siis älkää tehkö sitä."

"Jos ootte vaikka kadottanut superpallon ja katotte, et oisko se tuolla pistorasiassa."

"Jos mulla olis kärsivällisyyttä heilutella tarpeeksi, niin tällasen kanssahan voisi mennä metsään etsimään vaikka... sieniä... tai jotain."

"Kuka teistä on joskus saanu?"

"Ku te katotte tätä käämiä, ni eihän se kovin älykkäältä näytä?"

"Ai niin, se kaks kertaa kaks oliki neljä..."

"Kerran pääs Silvaniks niin mä oon haudaan saakka Silvan... ellei tuu jotain vielä parempaa."

"Bisneshän perustaa aina petokseen. Jos joku myy teille golfmailan, niin se pettää teitä."

"Mä haluan ainakin ehdottomasti mennä lakkoon. Mä lähden Espanjaan golfaamaan."

"Mut ja Voude oli laitettu tonne pamputtamaan Kalevankadulle."

"Mä en polta, muuta kuin sikareita, jotka on tosi pitkiä."

"Ei kukaan ottais enää vakavasti, jos ois Jack Silvan. Mitäs mä tekisin

Toivolle ja Juhanille..."

"Eihän heteroväestön pitäis pelätä homoja, kun sehän vaan antaa itelleen enemmän mahdollisuuksia."

"Voi kun musta nyt näyttää siltä, että mä kidutan teitä raukkoja. Otetaanpa yks yhteinen hengenveto."

"Aika pirullista, että noiden rätti-päiden piti tänään ruveta heilumaan. Pilaa mun synttäreit!"

"Mitä hittoal Must oli kivaa olla sellasessa spurgukoulussa..."

"Veljen poika ja sisko on sen isä, joten tajusitteks te?"

Videossa: "Siellä oli sitten tällainen Lanthia Prisma..." Opettaja: "Paska merkki!"

"Jos mä heilun täällä kannissa, niin mut pitää ohjata hoitoon. Ja jos se hoito ei onnistu, niin mä tuun takas!"

"Tänä aamuna nauhoitin Puuha-Peten, ja se oli aika hyvä jakso. Mä ajattelin, että voitaisiin katsoa se."

"Tuhat jotain sataa jotainkymmentä jotain."

"Maapallo viipottaa täällä avaruudessa..."

"Vaikka teillä on vähän jäykät alkanivelet, niin mä kysyisin vielä yhen kysymyksen."

"Hei tehäks tämmönen juttu, haha. Laitetaan siihen valonnopeus, hihi."

"Mul on nyt vähän ambivalentti fiilis."

"Elektronit on niinku yhteisiä lapsia, ne käy milloin missäkin juomassa maitoo ja syömässä pullaa."

"Ja sit Newton... eiku täähän olikin Bohr... vai oliko se Aristoteles?..."

"Mä oon nyt ihan puzzled."

"Jos järjestön nimi on jotain national, ni se tarkoittaa sit amerikkalainen."

"Ei oo kovin vaikeeta, mutta se on helppoo."

"Mitä meidän pitää nyt tehdä ettei me tehdä mitään väkivaltaa tälle lausekkeelle?"

"I hope the video works or I'll be in trouble. But then I'll make you do something horrible."

"Niil on vähän epävarma fiilis, ja sit ne jossain vaiheessa sanoo et 'MÄ HAJOONI!'"

"Tää on tää Monopoli-ilmiö, et mene suoraan vankilaan kulkematta lähtöruudun kautta."

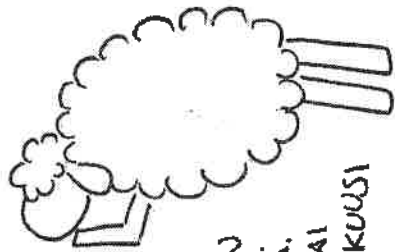
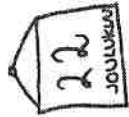
"Ne saattaa muodostaa monekylin. Kylin. Molekyylin. Ja sitten tämä molekyyli..."

"Sieltä Himalajalla on erilaisia uhkia. Mä voin paleltua tai lumimies tulee ja raiskaa."

-Vad heter en person som skriver dikter?

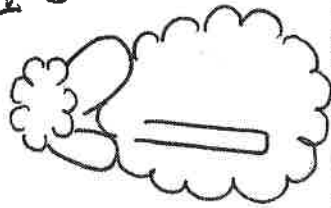
-En diktatur!

MÄÄ-MÄÄ LAMMAS JA KAARLO J. KUUSI

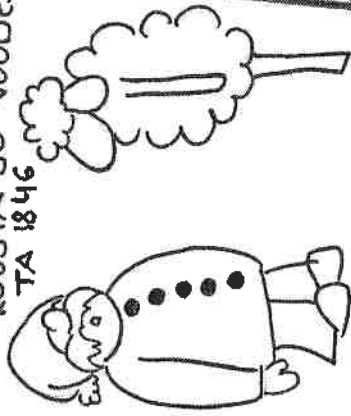

HMM...
 JOULU ON
 LÄHELLÄ.
 PITÄISI KAI
 HANKKIA KUUSI

HIENO, JUURI TEIDÄN-
 LAISTANNE
 KUUSTA OLEN
 ETSINYT.
 KIINNOSTAISIKO
 VIRKA SINUA?

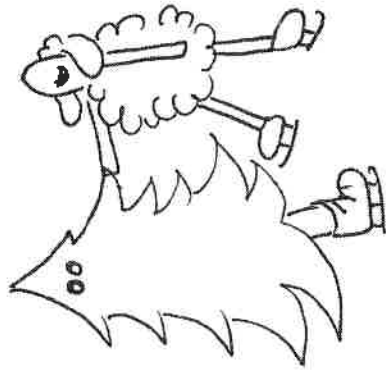

KYLLÄ. HE OLEMME VÄLIT-
 TÄNEET LAADUKKAITA
 KUUSIA JO VUODES-
 TA 1846

JANIIN KAARLO
 J. KUUSI LÄHTI
 MÄÄ-MÄÄN MUKAAN
 JA HE ALKOIVAT
 YHDESSÄ ODOTTAA
 JOULUA ...

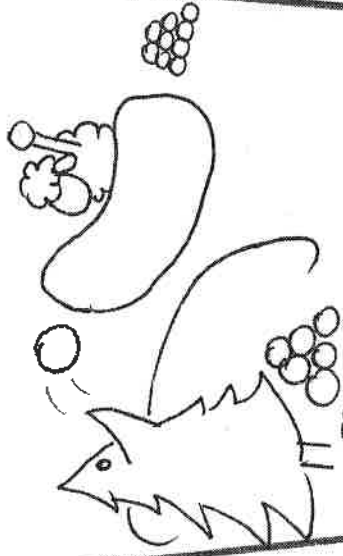
LUVISTELLEN...

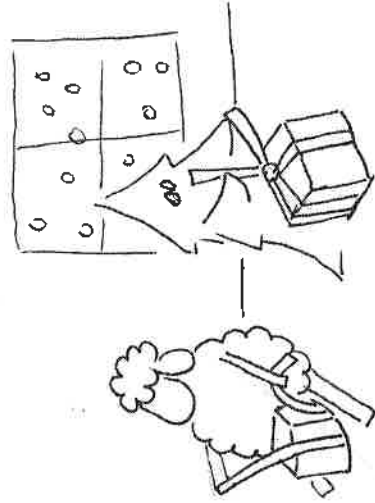
(ONPAS HYVÄKUNTOINEN
 YKSILÖ) ONKO SINULLA
 KOKEMUSTA JOULUKUUSI-
 SENA

OLOSTA?

LUMESSA PEUHATEN...

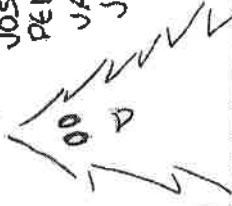

JA LAHJOJA PAKETOIDEN.

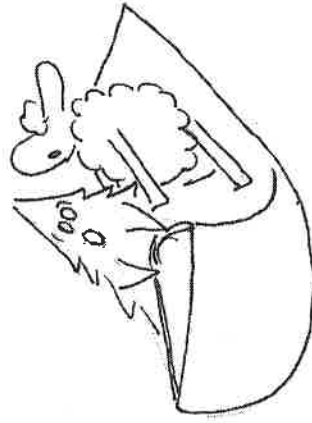
JOULUSARJIS

VOI KYLLÄ! SE ON MEIDÄN
 SUVUN PERINNEAMMATTI.
 JO MINUN ISOISOÄITINI
 OLI AIKANAAN JOULU-
 KUUSENA.

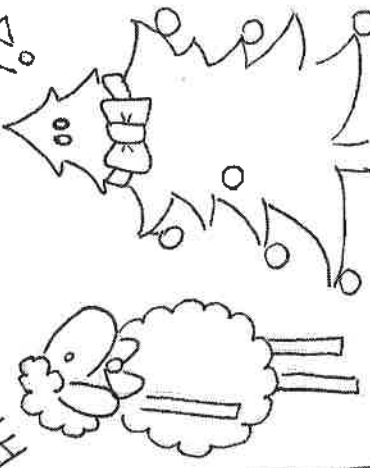
JOS HALUATTE
 PERINTEIKKÄÄN
 JA KOKEMEEN
 JOULUKUUSEN
 NIIN OLETTE
 SEN LÖYTÄNYT

PULKKAMÄESSÄ...

HINNÄÄ JOULUA!

MEIDÄN PERINNEAMMATTI...

Heipparallaa, hyvät lukijat! Kiitos, että jaksatte selata lehtemme läpi, mutta jos joukossanne sattuu olemaan muutama keskittyneempi ja tarkkaavaisempi lukija, hän voi huomata pienen iloisen katkoksen yhdessä jutuistamme. Otsikolla 'Luistelijoita jäällä' by Meri Erkkilä (s. 16) on kärsinyt pienestä taitto-painovirheestä, ja sen lopusta on siis jäänyt muutama sananen pois. Tässä ainutlaatuisessa A-vitosesa kuitenkin julkaisemme loputkin kyseisestä tauluanalyysistä, jotta saisitte kaiken mahdollisen irti iloisesta joulunumerostamme! Olkaapa hyvät.

Ja juttu jatkuu....

...pääasiallista tehtävää: yleissivistämistä. Niitä on vielä oikein laiteltu niin, että varmasti törmäämme niihin ja ajattelemme: "Kas, siinä on taulu."

Näin siis Meri.

...Jaa, koska tälle paperiliuskalle nyt jäi tilaa, voisinkin antaa teille salaisen näytteen itse Joulupukin lahjalistasta, jossa on erinäisiä mielenkiintoisia nimiä...On se ihmeukkali, kun keksii kaikille jotakin, vaikka he eivät sitä itse osaisi toivoa!

HYVÄÄ JOULUA KAIKILLE!!!

Joulupukin lahjalista

Victoria Beckham: viikon loma Lähi-itään
James Bond: asunto munkkiluostarissa
George Bush: uusi käsikirjoittaja
Jim Carrey: pakkopaita
Calista Flockhart: ruokaa
Frederik: elämä
Bill Gates: liuta microsoft-kamaa
Gimmel: lauluääni
Tarja Halonen: hattu
Gandalf Harmaa: parranajokone
Mika Häkkinen: kielitaito
Michael Jackson: nenä
Elton John: piilolinssit
Britney Spears: aivot
Margaret Thatcher: pakastin
Riitta Uosukainen: punainen vaate ja matka Espanjaan
Ben Zyskovicz: lausuttava sukunimi